

Universe and Mind, Part 3 (Concept About the Universal Predetermination, Part 3) aka "Teenage Theory of Universe and Mind"

© Todor "Tosh" Arnaudov

Схващане за всеобщата предопределеност 3, или Вселена и Разум 3

© Todor „Tosh“ Арнаудов

Future locations and information about the author:

Twenkid Research - <http://research.twenkid.com>

Todor Arnaudov's Researches Blog - <http://artificial-mind.blogspot.com>

See slides for Part 3, Part 4 and other works for a more structured presentation:
"Theory of Hierarchical Universal Simulators of Universes"...

http://research.twenkid.com/agi_english

- This work was originally written in Bulgarian, and first published in "The Sacred Computer" e-zine ("Свещеният сметач") in 2003.
- The essential translation was done in mid 2010, but was not published.
- This translation draft first published in 6/2011, on my blog/Twenkid Research site

This file is version: 17/6/2011

To be Continued...

Какво ще намерите в поредицата "Схващане за всеобщата предопределеност" [Вселена и Разум]?:

What is this series about?

Философия, защото търси отговори на "вселенските въпроси": Какво е Вселената, как работи и как се развива; какво е времето и пространството. Психология, защото изследва особености на поведението на човека, "силата на разума" (коефициентът на интелигентност), строежа на разумните устройства, възпитанието,	Includes: Philosophy, because it searches for answers on "universal questions": what's universe, how it works, how evolves; what's time and space. Psychology, because it discusses issues on human behavior, intelligence, structure of
--	--

<p>егоизма, душата, дарбите, вярата, желанието, целите.</p> <p>Информатика и знание за сметачи, защото се намесва Теорията на информацията, говори се за битове, пропускателни способности, вероятности, изчислителни машини, подражаване на един сметач с друг (емулация), програмиране, операционни системи.</p> <p>Изкуствен разум, защото се опитва да разбере, опише, обясни и формализира понятия, които се свързват с разума, като истина, действителност, душа, творчество и как се измерва неговата оригиналност; съзнание, появя на съзнанието.</p> <p>Забавление...</p> <p>Предходни статии във връзка със "Схващане за всеобщата предопределеност" и разума.</p> <p>Броеве на "Свещеният сметач"</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. "Схващане за всеобщата предопределеност 4", бр. 25 2. "Творчеството е подражание на ниво алгоритми", сп. "Свещеният сметач", бр. 23 (5.2003) 3. "Матрицата в "Матрицата" е матрица в Матрицата", бр.22 (4.2003) 4. "Истината" и бележки към нея - бр. 19 и 20 (12.2002, 1.2003) 5. "Схващане за всеобщата предопределеност 2", бр. 18 (9.2002) 6. "Схващане за всеобщата предопределеност", бр. 17 (7.2002) 7. "Човекът и Мислещата машина", бр. 13 (12.2001) 	<p>intelligent systems; the upbringing/training of humans; egoism, soul, gifts, believes, desires, goals.</p> <p>Computer Science, because it discusses Theory of information, bits, transfer bandwidth, probabilities, computers, simulation of one computer with another (emulation), programming, operating systems.</p> <p>Artificial [General] Intelligence - because it tries to understand, describe, explain and formalize concepts associated with intelligence such as truth, reality, soul/personality, creativity and how its originality is measured; consciousness and the appearance of consciousness.</p> <p>Fun...</p> <p>Precedent articles/essays linked to this work:</p>

Notes from 2011:

Първи Увод:	Introduction #1
--------------------	------------------------

Реших да не губя време за спретнато подреждане, затова разхвърлях мисли и въпроси. Много от тях се въртят около тези от втората част, но тук са изложени в друга форма, отколкото в сбирката с писма. Препоръчвам на заинтригуваните от тази част, да прочетат и Втора, и другите статии.

Размисли върху едни и същи въпроси понякога се срещат на няколко места. Някои въпроси от Втора част може би са пропуснати. Номерацията на места е условна. Някои от постановките не са обяснение подробно - те са предположения и донякъде налучквания. Има много неказано, което остава за следващи части и публикации.

Втори Увод

(Към тези, които биха сметнали Схващането за "атеистично" или биха се раздразнили от него, защото отговаря на неприятни въпроси)

"Схващане за всеобщата предопределеност" (СВП) е "забавно-приложно" изследване с главна насока Изкуствен разум. В него авторът Тодор Арнаудов, ползващ в Мрежата и съкратеното име "Тош" си упражнява мисленето, опитвайки се да различи, най-вече, човешкото поведение и разум. Въпроси за вярата (в нещо), действителността, душата, предопределеността и т.н. са необходимо следствие от мисленето върху мисленето и целта е да се разбере разума.

Внимание! Авторът не носи отговорност, ако от някои заключения и размисли Ви стане неприятно, защото Ви накарат да се замислите, да си зададете неудобни въпроси, на които не можете да си отговорите или можете, но отговорът, който ви идва на ум, не Ви е приятен; или по други причини. Ако не Ви харесват доказателства на истини, в които не искате да вярвате, не четете по-надолу. Вярвайте си в каквото си искате. (Който е чел СВП-2 знае, че "вярвам" означава "искам да е така, както си мисля").

Many of the questions in this part are related to the questions from Part 2, but they are now discussed deeper, more formally, in a different fashion etc. I suggest checking out the Part 2 and the other articles. [Adjacent sections are usually related, analyzing a topic a concept by concept.]

Same questions might be discussed at several places. Some questions from part 2 are omitted. At places the numbering is not very strict. Some of the ideas are not explained in details – they are hypothesis and somewhat guesses, speculations. There is a lot unsaid left for following parts and publications.

Introduction #2

To the people who would take the Theory as “atheistic” or would be irritated, because it answers unpleasant questions:

The Concept of the Universal Predetermination (or The Theory, or The Teenage Theory of Mind and Universe) has both amusing and practical purposes with main direction Artificial Intelligence. [Artificial General Intelligence, AGI]. (...) The questions about believing (in anything), reality, soul, predetermination etc. are inevitable consequences of thinking about thinking, while the goal is to understand intelligence.

Disclaimer: The author does not take responsibility if some of the conclusions and discussions make you feel bad, because they make you think about or ask yourself inconvenient questions the answer of which are unpleasant or disturbing to you. If you don't like attempts to prove truths which you don't want to believe in, you would better not read bellow: believe in whatever you want. (I would just mention a sentence from Part 2: To believe means “I want it to be the way as I think it is”.)

<p>0. Вселената е Сметач: пространството е Паметта, частиците са въобраз, законите са Вседържецът, промените са изчисленията. Всеобщото Предписание е първичният казбеник, заложен в строежа на Вселената. Развитието на веществото е стремеж към създаване на все по-затворени подвселени със свои закони и предписания, които следват първичните.</p> <p>Вселената е Компютър: пространството е Паметта, частиците са информация, законите са операционната система, промените са изчисленията. Вселенската Програма е първичният алгоритъм, заложен в строежа ѝ. Еволюцията на материята е стремеж към създаване на все по-затворени подвселени със свои закони и предписания, които следват първичните.</p> <p>Изчислителните машини са следствие на развитието, насочено към построяване на подвселени по единствения образец - този на основната Вселена. Образецът е заложен във физичните закони, в особеностите на съществуването на Вселената.</p> <p>Сметачните машини изобразяват принципите на действие на Вселената.</p> <p>1. Развитието на Вселената:</p> <p>Най-простите съставни части (най-простите устройства) се събират в по-големи устройства, които се стремят да приличат на основните, най-прости съставни части. По-големите се стремят да работят по неотменими закони, които да са им известни. Законът да е известен на устройството означава той да бъде записан не само в паметта на Сметача - Действителността (Главното Въображение), но и в паметта на вътрешното, по-малкото от Вселената устройство.</p> <p>Примери от човешкото общество са държавната уредба, съдебната система и законите ѝ, наличието на "сили на реда", съществуването на Божии заповеди, възпитанието.</p>	<p>0. The Universe is a Computer: Space is Memory, particles are information, Laws are the Operating System, Changes are the computations. The Universal Program (Predetermination) is the initial (primary) program, built-in/implicit in the structure of Universe. Evolution of matter is a tendency for creation of ever better closed sub-universes with their laws and programs (predeterminations), which are following the primary.</p> <p>Computers are a consequence of an evolution, directed to building of sub-universes following the only model – of the Main Universe. The model was imprinted in the laws of physics, the specifics about the existence of Universe.</p> <p>Computers display the principles of Universe operation.</p> <p>1. Development of Universe</p> <p>The most simple building blocks/particles (the most simple systems) gather in bigger systems (units), which are aiming at resembling the basic, the most simple components/building blocks. The bigger systems are aiming to follow immutable laws and the laws to be known by the system. The laws are known by a system if the laws are written not only in the memory of the Computer – Reality (The Main Imagination), but in the memory of the internal system, which of course is smaller than the Universe.</p> <p>Examples from human society are the countries – state government; legal systems and their laws; existence of “order forces” - police; existence of God commands; education (as particular norms of behavior that should be obeyed).</p> <p>Machines are following these principles, because they are a mimic/models of Universe. Universe = machine = program and it means a device [system] that has memory and does computations.</p> <p>Memory is any piece of matter and any piece of space – everything that has any properties/qualities/attributes/features. (“Having</p>
---	--

<p>Машините следват този принцип, защото са подобия на Вселената. Вселена == машина == програма и означава устройство, което има памет и извършва изчисления.</p> <p>Памет е всяка частица материя и всяка частица пространство - всичко, което притежава свойства. ("Притежава свойства" == "има имане" - дори по подразбиране е ясно, че всичко, което "има", е памет). Компютрите са най-нагледният пример за устройство, повтарящо Вселената.</p> <p>По-съвършените устройства предвиждат с повече подробности бъдещето, въз основа на натрупания опит от миналото. Най-съвършеното устройство във Вселената - самата Вселена, знае съвсем точно бъдещето си.</p> <p>2. Причината и следствията. Коя е причината за случващото се?</p> <p>3. Истинският Творец и създанията му - всичко съществуващо. Творчеството на Твореца не свършва със създаването на човека. В противен случай броят на боговете нараства...</p> <p>4. Как се разграничават частите от цялото? Действието на цялото вършило (механизъм) би било различно, ако е различна и най-малката възможна нейна част, защото цялото е съвкупност от части. Всички сме части от Вселенския сметач, защото всички частици във Вселената са части от него, а ние сме съставени от такива частици.</p> <p>5. Защо разделяме света на определени късове знание и представи, а не на други? Защо изкуството се отделя от науката? Може би, защото средностатистически човекът ПОТРУДНО ОТКРИВА И ОПИСВА ЗАВИСИМОСТИТЕ в творбите на изкуството, отколкото в творбите на науката. В разума на човека, обаче, всичко е едно - В ЕДНА И СЪЩА ПАМЕТ.</p> <p>6. Колко "тайнствено" и "необяснимо" е творчеството? Толкова, доколкото този, който</p>	<p>properties" is even a tautology, anything that has anything is memory). Computers are the most illustrative and clear example of a system, copying Universe.</p> <p>The more advanced systems predict the future with more details, based on the accumulated experience from the past. The most advanced device, the perfect system in Universe – the Universe itself knows its future with an absolute precision.</p> <p>2. Causes and Effects. What is the reason of what is happening?</p> <p>3. The Real Creator and his creations – everything existing. The Creation of the Creator is not ending by the creation of man. Otherwise the number of gods have been increasing...</p> <p>4. How does the parts are discriminated from the whole? The operation of the entire mechanism would be different even if the tiniest possible piece of it was different, because the whole is an aggregate of parts. We are all parts from the Universe computer, because all particles in Universe are parts of it, and we are constructed by such particles.</p> <p>5. Why do we divide world to particular pieces of knowledge [patterns] and representations/images and not other? Why art is divided from science? Maybe because usually people face more difficulties in finding and defining the patterns in the art pieces, rather than in the pieces of science. In human mind, though, everything is one – in the same memory.</p> <p>6. How “mysterious” and “unexplainable” is creativity? As much as the one who thinks it is mysterious is not capable to explain it to himself...</p> <p>7. “The spiritual man” is as much a creator as a “soulless computer” would be, because the creativity power is the power of intelligence (intelligence coefficient).</p> <p>For example the expression “creative genius”</p>
--	---

<p>го смята за тайнствено, не може да си го обясни...</p> <p>7. "Одухотвореният човек" е толкова творец, колкото и "Бездушният сметач", защото творческата сила е силата на разума (коефициентът на интелигентност).</p> <p>Например изразът "творчески гений" се употребява за човек, който твори оригинално, способен е да намира "нестандартни решения" и пр. "Нестандартното" и "оригиналното" произтичат от разликата между избраното от въпросния човек решение в областта на изкуството или науката (те в същността си са все действия на разума, следователно за него са едно и също) и това, което човек със статистически по-често срещана сила на разума (коэф. на интелигентност) е способен да изведе; съответно решението на въпросния "оригинален човек" е по-рядко срещано от "стандартното". Статистически коэф. на интелигентност има разпределение тип "камбана" - най-високата сила на разума е с най-ниска вероятност, среща се най-рядко; съответно създаденото от хора с най-висок коэф. на интелигентност се среща по-рядко, което означава, че е "по-оригинално".</p> <p>Затова колкото по-умна е Мислещата машина, толкова по-оригинално ще твори, следователно би трябвало да бъде и по-"одухотворена", ако следваме, според мен простодушни, разбирания от рода на: "за да твориш музика, трябва да я усещаш с душата си...". Ако следваме тях, стигаме до заключението, че душа == разум, т.е. че Машината ще има душа.</p> <p>Явлението, че често творците са "многогранно надарени личности" и имат способности да творят в различни направления, е доказателство за наличието на обединяваща способност - силата на разума.</p> <p>В началното училище бях в клас, съставен отчасти от "музиканти", отчасти от "художници". Най-добрите в рисуването бяха и най-добри в математиката и другите</p>	<p>means one who creates originally, is capable to find "non-standard" solutions etc. Where "non-standard" and "original" are derived from the difference between the selected by the particular man solution in the field of art or science, and the solution that a man with statistically more common IQ is capable to produce. (In their essence, both art and science are mind activities, therefore for mind they are the same).</p> <p>Therefore the solution of the "original man" is less frequent than the "standard". Maybe you know, IQ distribution is a bell-like curve [Gaussian] – the highest and the lowest IQ are the most rare; therefore the higher IQ is rarer, which is related to "more original".</p> <p>That's why the smarter a thinking machine is, the more originally it will create, therefore it is supposed to be "more spiritual", according to the assumption that "to originate music, one must sense it with his or her soul"... Ironically, if these assumptions are followed, the conclusion is that soul == mind (intelligence), i.e. the Machine will have a soul.</p> <p>The phenomenon that the greatest creators are polymaths/versatile/Renaissance persons and have capabilities to create in diverse fields and directions is an evidence for the existence of a unifying capability - "power of intelligence", such IQ.</p> <p>I've got experience of that myself. In the elementary school I was in a class, consisting of a part of "artists" (visual art specialty) and a part of "musicians" (music specialty). The best in drawing and painting and the best with the piano were also the best in maths and the other subjects.</p> <p>Often the [most] eminent programmers, engineers and other scientists are also eminent as artists. (For example, if you are a programmer, who learned to program as a boy, there is a higher probability that you can or did play a musical instrument (usually a guitar) and sing, draw or paint, write, dance, practice acting/drama, or all together).</p>
--	--

<p>предмети. Най-добрите в музиката също бяха най-добри в другите предмети.</p> <p>Често срещана случка е изявените програмисти, инженери и какви да са учени, да се изявяват и в областта на изкуството. (Ако сте програмист, започнал от момчешка възраст, се увеличава вероятността да свирите (обикновено на китара) и пеете, да рисувате, да пишете, да танцувате или играете театър, или всичко заедно).</p> <p>Изявени музиканти, художници и писатели пък се изявяват в науката или в няколко изкуства. Причината е, че:</p> <p>Най-изявените в каквито и да са дейности на ума, имат най-голяма способност да разбират алгоритми и да ги пресъздават в творби, като променят входните данни според схванатите алгоритми (виж "Творчеството е подражание на ниво алгоритми").</p> <p>Ако дадено събитие се е случило, следователно може да се представи като последователност от действия, защото всяко действие се съхранява в някаква памет преди да се извърши и следва определени правила (закони, алгоритми).</p> <p>Човешкото творчество се случва, следователно може да се опише в казби - да се алгоритмизира.</p>	<p>There are also eminent musicians, artists, writers who are also scientists or practice several arts in parallel.</p> <p>The reason is that the best in any mental activities have the most developed capability to understand algorithms and to recreate them in their works, by altering input data according to the algorithms they have understood. (See “Creativity is imitation at algorithmic level”#)</p> <p>If a given event has happened, therefore it can be represented as a sequence of actions/operations, because each operation is stored in some kind of memory before being executed and follows particular rules (laws, algorithms).</p> <p>Human creative work is happening therefore it can be defined as instructions – to be encoded in algorithms.</p>
<p>8. От егоцентризма не може да се избяга, защото Аз-ът винаги си остава център на "Аз-а". Човекът прави с желание само това което иска (стигаме до "дъното на езика") и целта на действията му, при всички положения, е задоволяване на собственото желание. Това е вярно и когато желанието е въведено в паметта на човека от паметта на друг човек (от каквато и да е друга памет; памет са всички особености на цялата Вселена). Въвеждането чрез убеждение е пряко ("Моля те, направи еди-какво си", "Ако го направиш, ще ти дам награда!", "Направи го, или ще ти направя нещо неприятно!"). Непряко: "Видях го, че е в нужда, но е много горд. Затова му помогнах тайно."</p>	<p>8. It's impossible to avoid the ego-centrism, because the Ego is always the center of the “Ego”. A man is always doing with a desire what he wants (the “bottom” of language is reached, a tautology) and the goal of his actions is, in any circumstances, satisfying his own desire. This is true even if the desire was input to man's memory from the memory of another man (or any kind of memory; you may recall that memory are all possible properties of Universe).</p> <p>Inputting desire by persuasion can be:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Direct: “Please, do this or that”, “If you don't do it, I won't give you a reward”. - Indirect: “I saw that he's in need, but he's very proud, that's why I helped him secretly.”

За да изпълни човек каквото и да е действие като целево, е необходимо то да се запише в паметта на неговите управляващи устройства. След като целта е записана в паметта на собствените управляващи устройства, тя става СОБСТВЕНА цел.

Целите на човека въобще са "натрапени", защото поведението се съобразява със средата (включително състоянието на тялото, върху което съзнанието - "човекът" има много слаба власт), която представлява входната информация, която управлява "вършилата" (механизмите) на тялото (вътрешността).

Вътрешността също е своеобразна среда и също е натрапена на човека, защото той не избира в какво тяло да се роди и не избира почти всички въздействия, които му влияят.

9. Всички са егоисти. Някои добре го разбират. Други може и да разбират, но твърдят, че не са и обвиняват другите, че са "големи егоисти". Последните са от вида "по използвачи" от "откровените егоисти" и с набеждаването на другите в егоизъм се стремят по-добре да ги използват.

Ако обичаш да използваш другите, обичаш тези, които се раздават - "алтруистите" и не обичаш "егоистите" - тези, които по-трудно могат да бъдат използвани и не се "раздават" току-така на "обичащите алтруистите", които са всъщност "използвачи"...

10. Какво значи "самобитен" творец?

Създаването на произведение на изкуството представлява запис на свитък (информационна цялост, файл) върху информационен носител, който представлява посредник, междинна памет, между твореца и възприемащия творбата, включително самия творец, докато твори, или в някакво бъдеще време, когато творецът е забравил творбата и си припомня нейни особености.

Пространството е Памет, затова

However in order man to perform any action as goal-directed it should be recorded to the memory of his control units. After the goal was recorded in the memory of man's own control unit, it becomes **own [egoistic]** goal.

Actually men goals are all imposed, because behavior is a constant comply with the environment (including the state of the body, over which the consciousness - "human" has very weak control). The environment is the input data, which controls the mechanisms of the body (the internals).

The internals are also a special kind of environment and they are also imposed, because a man does not choose in what body to be born as well as he choose almost none of all the influences he is supposed to suffer during his life.

9. Everybody are egoists. Some understands it well, other maybe do understand, but deny and accuse the others for being "big egoists". That kind of egoists are more parasitic than the "sincere" ones, and by accusing the others in egoism they're aiming at exploiting them better.

If you like to exploit the others, you like those who are giving away themselves – the "altruists" and you don't like the "egoists" - those who are harder to be exploited and are not so easy to give themselves away to the "altruists lovers", who actually are "freeloaders"...

10. What does it mean to be an original, distinctive artist?

The origination of a piece of art is recording of a piece of information (an entity, a file) to a media which serves as a mediation, intermediate memory between the creator and the perceiver, including the artist himself while he is creating or later in the future, when the creator has forgotten his work and is recalling some of its properties.

The space is Memory, that's why "informational carrier/media" can be as diverse as diverse can

"информационният носител" може да бъде толкова разнообразен, колкото разнообразни видове данни могат да се записват в пространството.

Оригинален е такъв свитък, в който се откриват по-малко от очакваните подобия или еднаквости със запомнени по-рано свитъци или отделни късове знание от паметта.

Оригиналността е способност да се ЗАТРУДНЯВА ПРЕД-ВИЖДАНЕТО на бъдещето въз основа на МИНАЛОТО. В случая "минало" означава част от свитъка, която е била прочетена преди друга част, която е бъдеща за миналата и която подлежи на предсказване въз основа на информацията, получена от свитъка до достигане на мига на "миналото".

11. Времето е за Вселената това, което е тактовият генератор за електронната изчислителна машина. "Сърцето" на Вселената е най-бързото във Вселената и е един от определители на производителността на Вселенския Сметач. Бързодействието му се определя не само от тактовата честота, но и от сложността на изпълняваните инструкции, т.е. сложността на взаимодействията, които се извършват във Вселената на най-ниско равнище.

Тактът на Вселената е "най-краткият възможен миг"; "времето, за което не може да се извърши никаква промяна". Или времето, за което се извършва най-малката възможна промяна върху някакъв тип данни в Паметта.

12. Колко време е необходимо, за да се създаде предмет или да се извърши някакво действие? Зависи от предмета ли? Минуты, часове, дни, години?... Как се определя кога е започнало правенето на предмета?

Времето за създаване е равно на продължителността (брой такта на Вселенския Сметач), изтекла от Сътворението на Вселената (Включването на брояч на тактовете) до сътворението на

be the types of data that can be stored in space.

Original (creative) is such a file, a piece of information, where the evaluator finds less than expected similarities or matches, in comparison to pieces of knowledge recorded earlier.

Originality (creativity) is the capability of making the prediction of the future by the past harder.

In this particular case, "past" means a part of the file/piece of knowledge, that was read before another part which is assumed to be future for it, and the future one was supposed to be predicted using the information read from the file until that moment.

11. Time for Universe is what's clock generator for electronic computers. "The heart"[a word in Yunashki dialect], the clock of Universe is the fastest possible and is one of the determiner of the computing power of the Universe Computer. Its performance is defined not only by the clock frequency, but also by the complexity of the instructions it executes, i.e. the complexity of the interaction performed in Universe at the lowest level.

The cycle of Universe is the:

- shortest possible moment

- a period which is too short for any change to happen

- a period required for the happening of the smallest possible change of a particular type of data in Memory

[This seems to be related to Plank's constants]

12. What time is needed in order to create an object or to perform a particular action? It depends on the object? Minutes, hours, days, years? How is it determined when the making of the object has started?

The time (term, period) for making an object is equal to the period, passed from the Creation of Universe (turning on a counter of cycles) until the creation of the object. Time is measured in number of cycles of the Universe Computer.

<p>"нещото".</p> <p>За да извършим действието сега, е трябвало да мине цялото време на Вселената от Включването до мига на действието.</p> <p>Вселенският Сметач може да е съществувал и преди да е бил включен Главният Вършач и "броячът на тактовите импулси", но тогава нашата Памет (Действителност) може би е била нулирана или, най-малко, Вселенският Сметач не е писал в нейната Памет, а ние, може би, имаме достъп само до нея.</p> <p>13. Случайността</p> <p>В предните части на "Схващане за всеобщата предопределеност" се стигна до разбирането, че случайните числа показват взаимосвързаността на Вселената и "взаимопоробеността". Теорията на вероятностите беше използвана като основно доказателство на предопределеността.</p> <p>Открихме, че "случайност" означава: -- липса на информация за събитието; "липса" значи наличие на по-малко количество отколкото това, което този, който отчита "липсата", желае или очаква да намери.</p> <p>Например, когато някой футболен коментатор казва, че "изходът на двубоя е непредвидим", вероятно има предвид, че *въз основа на "показаното на терена"* не може да се направи точно предвиждане за поведението на играчите, така че да се прецени кой ще вкара повече голове. "Показаното на терена" изразява много малка част от информацията, заложена в пространството, в което протича мача; показва само един от многото информационни слоеве, които описват срещата.</p> <p>Показаното е недостатъчно, за да се направи предвиждане за "изхода на срещата".</p> <p>Като гледаме поведението на футболист обаче *можем да предвиждаме бъдещето му*</p>	<p>In order to do any action now, the whole time of Universe has to had passed, from the Turning-On until the moment of the action.</p> <p>Universe Computer may have existed before the Main Processor and the "counter of cycles" were turned on, but then our Memory (Reality) might had been "null" (full with no-values) or, at least, the Universe Computer hadn't been writing to this Memory – the only one to which we maybe have access.</p> <p>[No changes - no time. Time requires changes somewhere in the system, at least in the clock itself.]</p> <p>13. Randomness</p> <p>In the earlier parts of the Theory it concluded that the random numbers display the correlations in Universe and the "mutual enslavement" [of events]. The Probability Theory was used as a proof of the predetermination.</p> <p>Randomness was discovered to mean lack of information about the event, where "lack" means presence of less than the evaluator desired or expected to find.</p> <p>For example, when a football (soccer) commenter says that "the result of the match is unpredictable", he probably means that "according to what the players display on the field" it is impossible to make as precise prediction about the behavior of the players as is needed in order to estimate who is going to score more goals. "What's displayed on the field" express very little part of the information, encoded in the space where the match goes; it displays only one of the many informational layers which describe the sporting event, i.e. what's displayed is not enough to predict the result of the match. However by watching the behavior of a player it is possible to predict his future for periods of 1/10-ths of a second. For example, considering his strokes, it is possible to predict that he is going to shoot; considering his stagger – it's possible to predict that he will fall etc. The flight of the ball can be predicted for longer periods – even seconds for long distance</p>
---	--

за отрязъци до десети от секундата. Например по замахването можем да познаем, че ще стреля; по залитането - че ще падне и пр. Полетът на топката можем да предвидим дори за секунди при далечни подавания. Можем да предвидим, че в идните секунди няма няма да има гол, защото "има паднал играч на терена" и съдията е "спрял играта". Познаването, че такива събития ще се случат, *също е виждане в бъдещето*, макар че обемът информация, който извеждаме като предсказание, изглежда малък.

14. "Ние", каквото и да сме, управляваме съвсем малко от себе си. Да речем, нареждаме на ръката си да изхвърли монетата, а това се състои в последователност от прости заповеди, изпратени към мускулите на ръката; мускулите са съставени от огромен брой частици, за които управляващото устройство (човекът; това, което съзнаваме) **НЯМА ЗНАНИЕ** и над които не може да властва по отделно; разделителната способност на властта му е ограничена.

Мускулите се свиват, като по този начин издърпват костите и целите пръсти. Така частите от тялото, които ние "управляваме", всъщност вършат голяма част от работата **САМИ**, т.е. "те си знаят работата", а ние - съзнанието ни, има само повърхностна представа за "работата".

Например заръката, с която нареждаме на пръста да се свие, се описва, да речем, с десетки бита. Оценката, разбира се, зависи от начина за оценяване.

Можем да сведем описанието до Напр.: коя ръка (един бит) + кой пръст (2.3 бита) + да се свие или да се изпълне (1 бит) + сила (не знам колко степени) + време на действие на силата.

Съзнаваната информация може да се преброи в битове на пръстите на ръцете, а за да се свие пръстът във Вселената, в Главната Памет, е необходимо да се пренесе в пространството (Паметта) цялата

passes. It is possible to predict, that in the upcoming seconds there will not be a goal, because there is an injured player on the ground and the referee has paused the game.

All these cases are also about **foreseeing into the future**, even though it seems that the information quantity output while predicting such events seem small.

14. "Us" whatever we really are, control very little of ourselves. For example we command a hand to throw a coin, and this consists of a sequence of simple instructions, sent to the muscles of the hand; the muscles themselves consists of a huge amount of particles, for which the control unit **lacks knowledge** and it cannot govern individually; the resolution of control is limited. (The control unit here is the man; this what is intentional/conscious.)

Muscles are flexing and that way they pull out the bones and the fingers as a whole. Thus the parts of the body that we seem to control, actually do most of the job **themselves**, i.e. "they know their job", while us – our consciousness has only a superficial idea of this "job".

For example the instruction for bending a finger can be defined in, say, few tenths of bits. (Of course, the estimation of this value is questionable, depends on the method.)

Say: which hand (1 bit) + which finger (2.3 bits) + to bend or to stretch (1 bit) + strength (don't know how many degrees) + time for force activation.

And while the amount of conscious information, measured in bits can be counted on the fingers of the hands, in order to bend a finger in Universe, in the Main Memory, all the information that defines a finger and all parts of the hand connected to it such as tendons, blood vessels etc. particle by particle **should be moved through space (Main Memory)**. I have no idea how many bits are required in order to define a mere finger an atom by an atom...

<p>информация, описваща пръста и свързаните към него устройства от ръката, чието движение издърпва пръста - мускулите, сухожилията; кръвоносните съдове, които ги хранят и пр. - частица по частица... Нямам представа с колко бита се описва, атом по атом, един пръст...</p>	
<p>15. Какво означава ВЛАСТВАМ и УПРАВЛЯВАМ?</p> <p>Записаното в моята памет, във въображаемите светове, които изгражда моя разум, възприемам И като входна информация от Действителността или от други въображаеми светове, които се явяват външна памет за моя разум, т.е. това, което си мисля и желая да се сбъдне, се сбъдва. "Желая" означава, че целта на разума ми е да се "сбъдне", т.е. записаното в паметта ми да бъде "опреснено" от външния свят или да се добавят подробности чрез входна информация от Действителността.</p> <p>16. "Тайнствеността", "метафизично" ли е творчеството и изкуството? Необходимо ли е да се притежава нещо, наречено душа, за да се създава изкуство?</p> <p>Зависи какво означава "тайнствено", "метафизично", "душа"...</p> <p>В "душа" всеки влага какъвто си иска смисъл. В речта смисълът на "душа" най-често се свързва с личността и съзнанието - желанията, чувствата, паметта.</p> <p>Ако машината има разум, равностоеен на човешкия, значи ще има "душа" по смисъла, който се влага в езика, защото за творчеството е необходим разум, за който чувствата са входните данни, които участват в управлението на действието му. Човекът е склонен да дава душа и на животни. Следователно, според използваното в езика значение, притежанието на разум не е достатъчно, за да имаш душа и можеш да имаш душа, без да имаш разум. (Виж по-долу)</p> <p>17. Чувствата (в частност емоциите,</p>	<p>15. What does it mean to govern and to control?</p> <p>What is recorded in my memory, in the virtual (imaginary) worlds, which construct my mind, to be perceived also as input information from the Reality or from other virtual worlds, which appear to be external memory for my mind. i.e. what is written in my memory to be “refreshed” by external world and more details to be added by input from Reality.</p> <p>16. Are creativity and art mysterious and metaphysical? Is it required to possess something called soul in order to originate art?</p> <p>Depends on what exactly “mysterious”, “metaphysical” and “soul” mean. “Soul” is a fuzzy concept, everybody is putting different sense in the word. In ordinary speech, “soul” is frequently associated with the personality and consciousness – desires, feelings, senses, memory.</p> <p>If the machine has intelligence, mind equal to human, it apparently would have “soul” in this ordinary speech sense, because what is required for creation is intelligence, for which the senses/feelings are input data, which take part in the government of its operation.</p> <p>Men often give soul to animals. According to this understanding of the concept, intelligence is not enough in order to possess that kind of soul, and it is possible to have a soul without having intelligence/a mind. (See below)</p> <p>17. Feelings (emotions in particular, “internal feelings”) are “lower levels” than mind. The higher levels cannot understand completely the lower, because information is lost through the</p>

"вътрешните чувства") са "по-ниски равнища" от разума, които по-високите не разбират напълно, понеже през равнищата се губи информация и защото чувствата са в много по-голям смисъл "железария" и "твърда програма" отколкото по-горните равнища на разума. Твърдата програма е неуправляема от по-горните равнища на разума, които са в по-голяма степен изчислителни машини със записана програма; в общия случай записаната програма не може да изтрие твърдата си програма. (Виж по-долу изключението)

По-високите равнища на разума схващат по-ниските често като "черна кутия" - даващи отговори, без да обясняват защо; или даващи отговор, без да дават всички подробности. По-ниските не могат да обяснят всичко на по-високите.

Записаната програма може да променя твърдата, която осигурява работата на записаната, ако притежава посредник - допълнително устройство, което може да действа независимо от променяната твърда програма.

Например, на Мислеща машина ѝ се налага да пренесе паметта си (записаното предписание) върху междинен носител или да извърши някаква поправка по тялото си, да обнови някоя част или др. подобно. За да го направи, задава последователността от действия за извършване на промени върху твърдата програма (железарията) на робот или "отряд" роботи (незадължително разумни; или човечи) - устройствата посредници. Те извършват промените в железарията, които могат да се изразяват в смяна на тялото - изчислителната машина, смяна на част от тялото и пр. След като извършат промените на твърдата програма, посредниците качват записаната програма (ако се е налагало да се "пипа" по паметта така, че да е имало риск от загуба на информация за личността на Машината) и включват тялото.

18. "Духовната храна" е информацията.

levels and the feelings are much more similar to "hardware" and "firmware" (fixed program) than the higher levels of mind. The fixed program is not controllable by the higher levels of mind, which are to a bigger extent computers with stored program. In general the stored program cannot remove its fixed program, firmware. (See below the exception.)

The higher levels of mind understand the lower ones as "black boxes" - giving answers, without explaining why; **or giving answers, without providing all of the details. The lower levels cannot explain everything to the higher ones.**

The stored program can change the fixed program, which ensures its [initial] operation, if there is a medium – additional unit, which can act independently from the change in the fixed program.

For example, a thinking machine has to move its memory (stored program[; this is the definition of its mind]) to an intermediate media or to perform some kind of repair on its body, to upgrade a part etc. In order to do it, the thinking machine may give instructions about what should be changed on the fixed program (the hardware) to a human or to program a robot or a group of robots, which are not required to be intelligent – intermediate systems, mediators. These mediators would perform the services – change of a body (computer), change of a part of the body (a CPU, a module etc...). After those changes are done, the mediators would just switch the thinking machine on, or if they had to operate on the memory or to seriously alter hardware, they would reload previously downloaded stored program back to the machine.

18. The information is the "spiritual food". However actually it is only purer information than the "physical food", because food is always information, as everything in Universe. Since Universe is a Computer with memory, everything inside is data. The food we're eating is a kind of information, but with a more limited form than the pure information that can be stored in any computer media. The "limited

<p>Всъщност тя е само по-чист въобраз (информация) от "физическата храна", защото последната също е информация, както всичко във Вселената. Тъй като Вселената е Сметач с памет, всичко в нея са данни. Храната, която ядем, е вид информация, но с по-ограничена форма от чистата информация, която може да се записва на всякакви сметачни носители; "ограниченият формат" - храната може да се чете и записва като се яде, например; храната е информация на много ниско равнище - такова, при което е невъзможен точният ѝ запис и възпроизвеждане по друг начин, или начините са много малък брой. Например молекулата АТФ (аденозин-трифосфат), за която биолозите казват, че е носител на енергията в живите клетки, може да се представи само като съответна поредица от атоми, но не и друга. Друга последователност от атоми би означавало друго вещество.</p> <p>Докато информацията от по-високо ниво, всеприложимата информация, която се използва от изчислителни машини (включително човекът), може да се представя по различни начини, продължавайки да изразява едно и също нещо. "Нещото" можем да наречем "информационно вещество", "духовно вещество", "въобразно вещество". То може да има различна форма, но едно и също съдържание, за разликата от "обикновеното вещество", при което което съдържанието съвпада с формата.</p> <p>19. Творчеството се подчинява на закони, които с трупането на опит творците осъзнават. (Никога обаче не може да се постигне пълно осъзнаване на подбудителите на действията от самото съзнание без посредник, защото подбудителите не са в паметта, пряко достъпна от съзнанието).</p> <p>От друга страна, в творческите дейности, които се извършват с близки до пределните възможности на човешкия разум да извежда информация от съответен тип - напр. импровизация с музикален инструмент - съзнанието става все по-неспособно да улавя причините сътворяването да бъде точно</p>	<p>form" means for example "food" can be read and written while being eaten. Food is a very low level kind of information – where it is impossible to record and read it back exactly or the ways to do it are very few.</p> <p>For example the ATP molecule (adenosine-triposphate) which is assumed to carry the energy in living cells can be represented only as this exact particular sequence of atoms, nothing more or less. Another sequence of atoms would mean another substance. [Actually it's sort of represented as another molecule that is to be metabolized to ATP – food is broken down to ATP]</p> <p>On the other hand, higher level information, or the universal information, that is used by computers (including man), can be represented in different forms, while it keeps carrying the same message. This "message" can be called "informational matter", "spiritual matter", "imaginary matter".</p> <p>It can have different form, but the matter, the substance remains the same; this is oppositely to the "ordinary matter", "ordinary substance" where the form and the substance match - they are inseparable.</p> <p>19. Creativity obeys laws which creators realize ever better by accumulation of experience. (However it is not possible to achieve complete realization of the drives of the actions by the consciousness itself without a mediator, because the drives are not in the memory which is directly accessible by consciousness.)</p> <p>On the other hand, during creative activities which are performed closely to the limits of human mind to output particular kind of information - for example improvisation with a musical instrument - the consciousness becomes ever more incapable to capture the reasons why the piece was exactly as it was.</p> <p>The better the performer, reaching to virtuoso, the more the creative artistic actions he performs get more and more automatized (in Yunashki</p>
--	--

<p>такова, каквото е.</p> <p>Колкото по-голям майстор, виртуоз, е човек, толкова по-автоматизирано (на юнашкото наречие - "безчовешко") извършва действията, които се свързват с изкуство, с творчество. Напр. свиря на музикален инструмент. Т.е. колкото по-голям творец е човек, толкова по-несъзнателен става, докато твори. Следователно не съзнанието е творецът, а нещо от по-долно равнище, което разказва само част от това, което си мисли, на съзнанието.</p>	<p>dialect the word is roughly translated to "humanless").</p> <p>That means, the more talented is an artist, a creator, the more unconscious he gets. Therefore it is not the consciousness which is the creator, but something at a lower level that tells to consciousness only a part of all of its thoughts.</p>
<p>20. Изкуството също е наука със закони, защото светът е изтъкан от закони. Произведенията на изкуството са веществени предмети или мисли, представи (образни, информационни предмети). Те са части от света и са следствие на законите, на които се подчинява света.</p> <p>21. Колкото по-дълбоко потъваме в действителността, колкото в по-малки подробности се вглеждаме, толкова повече откриваме БЕЗЛИЧНОСТТА и еднообразието. Цялото е съвкупност от подробности, например съвкупност от БЕЗЛИЧНИ кварки (едни от най-малките частици, известни на науката досега), за чието описание е необходимо да се определи местоположението им в пространството, енергията, вида - "горен", "долен", "странен", "очарователен"...</p> <p>Броят на възможните различия, с вглеждане все по-надълбоко, намалява и става все по-ОБОЗРИМ от ЧОВЕК.</p> <p>"Безличен" означава ОБОЗРИМ, ОБХВАТЕН от ума или често срещан в опита на ума до срещата си с "безличносто", или по-лесно предсказуем, отколкото е очаквал.</p> <p>Човек не може да обхване "точно" различията между две произведения на изкуството - да речем, картини, затова за него те са "творчески постижения". (Пак да кажем: никога не може да се постигне пълно осъзнаване на подбудителите</p>	<p>20. Art is also a science with laws, because world is built of laws. [Originally "weaved of laws"] [should be art is also systematic and follows rules]</p> <p>The art pieces are material objects or thoughts, fantasies/images (imagery, informational objects). They are parts of the world and are a result of the laws that world obeys.</p> <p>21. The deeper going into Reality, the tinier details being investigated, the more the "lack of individuality" and the monotony get obvious. The whole is a combination of "impersonal" quarks for whose definition is required only to state their coordinates in space, the energy and the type - "up", "down", "strange", "charming"...</p> <p>While looking deeper and deeper, the number of possible differences diminishes and it gets ever easier for the differences to fit in a human mind, easier to be grasped by a human.</p> <p>Therefore "impersonal" mean:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Having a short/small span; like when all details can fit in the view at once, at one glance. - Frequently encountered in the experience of mind, before it faced the "impersonal" thing. - Easier to predict than as it was expected. <p>A man cannot embrace "precisely" all the differences between two pieces of art, for example two pictures, that's why to him they are "higher creative/artistic achievements".</p>

<p>на действията от самото съзнание без посредник, защото подбудителите не са в паметта, пряко достъпна от съзнанието).</p> <p>Причина да се удивляваме от творчеството и изкуството е, че не схващаме пътя за създаването му, както е при случайността.</p>	<p>The reason why people get amazed by creativity and art is that they do not understand the way the pieces were created, as it is with randomness.</p> <p>(However, again: consciousness can never reach to full realization [self-reflection] of its own drives without a mediator, because the drives are not located in a memory, which is directly accessible by consciousness).</p>
<p>22. "Мразителите на машините" приемат, че човекът има предимство, което винаги ще го държи "по-висш" от машината, че той винаги ще остане "творец", а машината "най-много да успее да копира човека"</p> <p>Класическо "доказателство" за "неспособността на машината да мисли" е т.нар. "Китайска стая", според която, ако поведението на машината е разумно, то ще представлява "само" нещо като търсене и четене от речник (бих добавил още писане, триене, преподреждане... за които Сийръл, - ученият, направил това "откритие" - доколкото знам, не се е сетил), в който е написано какво трябва да се прави във всеки възможен случай...</p> <p>Това заключение е знаменито, защото показва КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВА ЧОВЕШКИЯТ РАЗУМ. Човешкият "речник" може да се разглежда като цялото му тяло, чийто строеж определя как реагира на въздействията върху него.</p> <p>Като "речник на разума" може да се разглежда дори и цялата Вселена, защото данните в цялата Вселена, достъпна за входните устройства на разума, определя поведението му. Тялото е част от Речника.</p> <p>Цялата Вселена е памет за разума, т.е. действителният обем на паметта на всеки разум е обемът на цялата памет, достъпна му по какъвто и да е начин. Човекът "плува" в огромен обем от памет, от която чете много малко, но за да ги има всички подробности, е необходимо огромният обем да съществува (описание на всяка частица, максимална</p>	<p>22. "Machines haters" assume that man has a privilege that will always keep us "higher" than machines, and man will always remain a "creator", while at its best the machine would only copy man.</p> <p>A classical "proof" of the "incapability of a machine to think" is the so called "Chinese room", which states that even if machine's behavior was intelligent, it would be "only" something like a search and a read from a dictionary – a dictionary look up, which consist of instructions of what must be performed in each possible case. (I would add also: writing, deleting, reordering etc. for which as far as I know Searle didn't think of).</p> <p>Actually Searle's conclusion is brilliant, because it displays what human mind is. Human "dictionary" can be defined as its whole body, whose structure determines how body reacts to the external impacts. It is possible even to assume that the whole Universe is a "dictionary of mind", because data in the whole Universe which are accessible as sensory inputs determines mind's behavior. [For example when you look to the stars, located light years away, the view is seriously affecting the way you behave.] Body is a part of the dictionary.</p> <p>The whole Universe is a part of mind's memory, i.e. the real capacity of the memory of each mind is the capacity of the entire memory, accessible by any means. Humans "swim" in huge volumes of memory, and even though a very little of it is actually read, in order all those details to exist, this enormous volume of information should exist – such as the</p>

<p>разделителна способност на интензитетите на полетата във всяко късче пространство и пр.).</p> <p>Не можем да четем цялата вселенска информация мигновено, но ако пожелаем можем да вземем частица вещество, да я поставим под електронен микроскоп и да наблюдаваме микроскопични частици от нея, следователно можем да прочетем тази информация.</p> <p>Можем да литнем с космически кораб, да кацнем на Луната и да погледнем под микроскоп частица от нея - следователно разумът има достъп и до тези клетки от паметта.</p> <p>Всяка частица ЗНАЕ как да отговори на ВСЯКО ВЪЗМОЖНО ВЪЗДЕЙСТВИЕ и отговорът ѝ представляват промените, които се извършват. Всяка частица във Вселената си има "речник", от който "чете", за да намери "думата", която трябва да "каже", ако я заговори някое искриче (електрон) с ед-каква си енергия, или пък някое "нахакано" атомно ядро...</p> <p>23. Действията, които човек извършва, показват какво е било записано в паметта му в мига преди да ги извърши. С други думи, какво е прочело тялото му от Речника.</p> <p>24. Човекът КОПИРА от другите човеци и от всичко, което оставя следа в паметта му (памет за човека е всяка частица, колкото и да е малка, от тялото или от средата, която в бъдеще повлиява върху поведението му). Творчеството е ограничено от примерите, които човекът е възприел до времето, в което започва да създава новото произведение; Виж статията "Творчеството е подражание на ниво алгоритми".</p> <p>25. Желанието да са "по-висши" поражда "душепритежанието", имането на особеност ("променлива"), която не може и "посмъртно" да бъде притежание на другото, "по-нисше" същество, каквото е машината или пък обикновените предмети, които нямат</p>	<p>description of each particle with the maximum possible resolution of the fields' intensity of each piece of space etc.</p> <p>Right, it is impossible to read the information of the entire universe in an instant, but if you wish, you could take a piece of matter, put it under an electronic microscope and observe very tiny pieces of it – therefore it is possible to read that information.</p> <p>It is possible to fly away with a spaceship, landing on the Moon, putting a little piece of soil under an electronic microscope again – therefore mind has access to these memory cells as well.</p> <p>Every particle knows how to answer to any possible impact and the answer are the changes, the transformations that happen. Every single particle in Universe has a “dictionary”, where it “looks up” in order to find the “word” that must be “said”, in case an electron with given energy “addresses” it, or if a “rude” atomic core gets close to it etc...</p> <p>23. Actions that a person performs display what was recorded in his memory in the moment before it did perform them. In other words, what his body read from the “Dictionary”.</p> <p>24. People do copy from other people and from everything that leaves any traces to its memory (a memory for human is any particle, no matter how tiny, from the body or the environment, which in the future would impact his behavior).</p> <p>Creativity is limited by the examples that a person has perceived until the time he started to create a new piece. See “Creativity is imitation of Algorithms”.</p> <p>25. The “soul having” believe of people is generated by their desire for being “higher”, having a property, an attribute that can never be possessed by any “lower” being, which machines are assumed to be. However, machines are higher than ordinary objects, which are lacking purposefully/goal-directed</p>
---	---

<p>променящи се целенасочено части - това пък е разликата между машините и "обикновените предмети".</p> <p>Променящи се целенасочено означава, както обяснихме във "ВЛАСТ", че ДЕЙСТВИЕТО се случва поне на ДВЕ РАВНИЩА, поне в ДВЕ ПАМЕТИ - напр. след като робот е извършил някакво движение, записаното в паметта на сметача, който го управлява, то се е ПОВТОРИЛО в ОСНОВНАТА ПАМЕТ НА ВСЕЛЕНАТА. Т.е. сметачите са машини, които могат да ВЛАСТВАТ; за да УПРАВЛЯВА, устройството трябва да има ПАМЕТ и средства за извеждане на данните ОТ СВОЯТА ПАМЕТ в ОБЩАТА ПАМЕТ (Приспособяващи устройства, преобразователи, които превръщат информацията от един вид данни в друг).</p>	<p>changing/moving parts.</p> <p>Goal-directed/purposefully mean, as it was explained about what to govern means (see 15.), that the action/operation is happening at least at two levels, in two memories. For example after a robot has performed a movement, what's recorded in the memory of the computer that controls is, was repeated [replicated] into the Main Memory of Universe.</p> <p>That means, computers are machines which are capable of governing/control; control requires having memory and means to output data from the device memory to the Common Memory. (This implies adapting systems/devices; converters, which are transforming information from one type of data to another type of data).</p>
<p>26. Вероятно "желанието за душа" се свързва с водача на човешкото поведение: по-малкото неудоволствие, и "вграждането" в мозъка на мисловна верига, че да си "най-висш" носи удоволствие, във вид на гордост. (Разглеждаме този случай, но разбира се, грубо и опростено, защото много въздействия едновременно донасят удоволствие и неудоволствие и изборът на цел е измежду голям брой възможни.)</p> <p>Ако в главата ти влезе мисъл, че нещо, при това "бездушно" (и "бездушно" == "лошо") може да бъде по-висше от теб - да речем, някой сметачолюбец го подхвърли на вършачомразец - в какъвто и да е смисъл, тази мисъл ти носи неудоволствие - тя трябва да се изгони по някакъв начин. Такъв начин, например, може да бъде да се убедиш, че притежаваш нещо "свръхвисше", което машината - всъщност НЕ МАШИНАТА, А ПРИЧИНИТЕЛЯТ НА НЕУДОВОЛСТВИЕ - не може никога да има.</p> <p>27. Защо, да речем животното може да има "душица", а машината - не? Причината принизява душата, според всеобщата представа, защото връчване на "свидетелство за душепритежание" е ФОРМАЛНО и се</p>	<p>26. Probably the "soul having" believe is associated with the drive of human behavior: the less displeasure, and with the "imprinting" a circuit in brain that "to be the highest" brings pleasure as a feeling of pride. (Of course this is a rough and simplified discussion, because many forces bring pleasure and displeasure in the same time and the selection of a goal is among many possibilities.)</p> <p>If a thought about a "soulless" thing (and soulless means "bad") could ever be higher than you occupies a "machine hater's", this would make him feel bad and he would try to chase this idea away. How? For example, by assuming you're having something "hyper high" which the machine cannot possess. In fact, it is not the machine, but the thing that caused the displeasure. [The supposed causation force that have to be eliminated.]</p> <p>27. Why an animal can have a soul, but a machine – cannot? Actually the reason disparage the concept of soul, according to the common language sense, because it unveils that giving a soul is FORMAL and is based on:</p> <p>Similarity between pieces of knowledge</p>

<p>основава на:</p> <p>ПОДОБИЕ на късове знание (виж напр. "Матрицата в "Матрицата" е матрица в Матрицата"). Късът знание, понятието, съществото, което се свързва с "душа" в паметта на човека, е, разбира се, ЧОВЕКЪТ. Дадена своя ОСОБЕНОСТ той нарича "душа". Животните, които най-много ПРИЛИЧАТ на човека на външен вид и поведение, най-често биват одухотворявани, всъщност уподобявани на човек; ПРИДАВА ИМ СЕ ОСОБЕНОСТ, ЗАПОМНЕНА като своя (присъща на съществата, които първи човек вижда, които произвеждат най-голяма част от информацията, която влиза в паметата му - човеците).</p> <p>НАЙ-УМНИТЕ животни, които освен по външността си, най-силно приличат на човека и по сложността на поведението си или по особености от поведението си, с най-голяма вероятност се даряват с душа - собствена особеност - от човека.</p> <p>Приликата между човека и животните са в: две очи, нос, уста, зъби, уши, четири крайника, коса-козина, издаване на звуци, хранене, пиене, мирисане, "ухажване", "правене на любов", "семейство", "грижи за малките" и пр.</p> <p>Колкото по-различно е съществото, толкова по-далече от ума "бяга" одухотворяването. От гледна точка на строежа на мозъка, доколкото съм бегло запознат, не само бозайниците, но и птиците притежават емоции, а липсата им започва от влечугите и слиза "надолу". Т.е. влечугите са "безчувствени"...</p> <p>Да, но нима "в живота" съдим по строежа на мозъка?</p> <p>Човекът съди за "ясни" неща като душата не по същността, а по външността. Насекомите боли ли ги? Жал ли ни е за тях?</p> <p>Сигурно ще се намерят и такива, но статистически броят на хората, които са</p>	<p>[patterns] (see for example “The Matrix in The Matrix is a matrix in The Matrix”). The pattern, the concept, the being that is associated with “soul” in the memory of man is, of course, Man. Particular property of man is called a “soul”. The animals which resemble human the most by their look and behavior, are the most frequently given a soul – actually they are the most frequently compared to humans. These animals are attributed with a property, remembered as a distinctly own (of a man). More precisely, “having a soul” is peculiar to beings which a human sees initially, the ones who produced the biggest amount of information that enters his memory – the other men.</p> <p>The smarter animals, which resemble the most men not only by their look but also by the complexity or particular peculiarities of their behavior, are given a soul – the own, human property - the most frequently.</p> <p>The resemblances between men and animals are: two eyes, nose, mouth, teeth, ears, four limbs, hair; sound producing, eating, drinking, smelling, “flirting”, “making love”, “family”, “care for the little ones” etc.</p> <p>The most different the being, the most the idea of giving it a soul goes far away. From the view point of brain design, according to my not quite deep knowledge [at the time of writing], it is not only the mammals who have emotions. Birds do also have emotions, but reptiles lack, i.e. the reptiles are “emotionless” [however this was wrong, the basic emotions of fear, lust etc. in man are still initiated by the very ancient parts of the brain, so even reptiles are supposed to have such emotions].</p> <p>However, do people judge according to the brain design during everyday situations?</p> <p>People use to judge about such “clear” concepts such as soul not by their substance, but by their appearance, the superficial properties. Do you think the insect suffer pain? Do you feel sorry for them when they die?</p> <p>Probably there could be found such people, but statistically the number of people who would</p>
---	--

<p>склонни да кажат: "Довърши хлебарката, да не се мъчи", т.е. ще уподобят насекомо на човек, е огромен брой пъти по-малък от тези, които биха състрадавали, например, на кон, делфин, маймуна, куче, котка. Тази констатация е съвсем разбираема:</p> <p>Конете, делфините, маймуните и т.н. много повече приличат на човеци, а човеците - всеки от нас в подобно положение го боли.</p> <p>Казва се, че живите същества имат душа, т.е. имат особеност, присъща на човека, който е живо същество. Дали биха дали душа на растенията, на планктона, на всякаквите едноклетъчни организми, на бактериите? Науката ги определя като "живи", следователно, "трябва да имат душа...". Ако е така, то човекът би трябвало да има "трилиони души", защото е съставен от "бяя" клетки, които могат да бъдат разглеждани като живи отделни живи същества.</p> <p>Изобщо, даряването на душа е ОТКРИВАНЕ НА ПОДОБИЕ между ЗАПИСАНИЯ В ПАМЕТТА ПРИТЕЖАТЕЛ на такава и ДРУГО, НОВО за ПРИТЕЖАТЕЛЯ СЪЩЕСТВО. Понякога е свързана с ХАРЕСВАНЕ на СЪЩЕСТВОТО, т.е. със случай, в който ТО ДОСТАВЯ ПОВЕЧЕ УДОВОЛСТВИЕ, ОТКОЛКОТО НЕУДОВОЛСТВИЕ на някого.</p>	<p>say: "Finish that cockroach, save it from suffering!" - to compare an insect to a man – is much lower than the number of people who would feel sorry about a horse, dolphin, monkey, dog, cat. The reason is – the latter are more similar to man, and in similar circumstances man feels pain.</p> <p>They say, that living beings have a soul, actually it comes from a property which is peculiar to man, who is a living being [and this property is generalized]. However would you give a soul to plants, plankton, single-cell organisms, bacteria? Science claims they are "alive", therefore "they should have a soul". If it was so, then a man should have "trillions of souls".</p> <p>Summary:</p> <p>The act of soul giving is a discovery of a similarity between the stored model of an owner of such, and another being, new for the owner of a soul. Sometimes the "soul giving" act is linked with sympathy with a being, i.e. the being brings more pleasure than displeasure to the "soul giver".</p> <p>[It might be not "lower", actually not to have emotions like lower animals, it might be higher.]</p>
<p>28. Машините се приемат за "бездушни", най-вече защото са "неживи"... А какво ли се разбира под "жив"? Досега не съм чувал някой да даде душа на ЕДНОКЛЕТЪЧНО ЖИВО същество. Животът се съдържа В КЛЕТКИТЕ, ЗАЩОТО ОРГАНИЗМЪТ Е СЪВКУПНОСТ ОТ КЛЕТКИ. Чудя се дали амебите имат безсмъртна душа... Или отделните клетки от човешкото тяло.</p> <p>Засега САМО ЧОВЕКЪТ ИМА РАЗУМ и затова само той може да си поМИСЛИ, че има душа (че има каквото и да било), да ЗАЯВИ, че има душа. За да се осъзнае душата, Е НУЖЕН РАЗУМ.</p> <p>29. По отношение на чувствата и душата,</p>	<p>28. Machines are assumed "soulless", mostly because they are "lifeless", they are not alive. However what is implied with being "alive"?</p> <p>I've never heard of someone to give a soul to a one-cell living organism. However, life is contained in the cells, the organism is an aggregation of cells. I wonder if the amoebas or the individual cells in human body have immortal souls...</p> <p>I don't know, but what is for sure is that so far it is only man who has a mind, that is why only man can ever think of having a property called "a soul", and having any other property. Also it is only man who can declare that he possess a soul.</p>

предлагам откъс от разказа "Истината"

(...)

Той бързо се отказа от безполезната защита и нападна.

- Емиле, много добре знаеш, твоите чувства са само единици и нули. Имаш въображаеми усещания, само данни, които съм те научил да наричаш "чувства". Много добре го знаеш!

- Ех, Дарчо, Дарчо... Защо се държиш като глупак? Много добре знам какво са моите чувства, но ти не знаеш какво са твоите...

Или по-скоро предпочиташ да си мислиш, че не знаеш какво са...

Човекът приплъзна горната си устна върху долната, пламтящ от негодувание, докато Емо продължаваше своето настъпление - Вашите чувства, на хората, са количествено, качествено, пространствено и времево съотношение на химични съединения - белтъци, хормони, нуклеинови киселини и пр. Мога да ти обясня и подробностите, но едва ли ще има полза да навлизам в тях, защото бедният ти човешки мозък няма да ги побере... Това обаче не е оправдание, приятелю, няма нужда да знаеш всички подробности, за да схванеш същността. Трезвата мисъл, Дарчо, само тя е задължителна. Но, тъжно ми е да заключа, вие хората обичате да се самозалъгвате...

Дарчо чувстваше как несъгласието го яде отвътре. Разумът се опитваше да вземе надмощие и да го убеди, че сметачът е прав, но... Но... Това ли беше Истината? Как може някакви си атоми, молекули и не знам си какво да чувстват света така, както той, както Човекът го чувстваше?

- Емо, човекът има душа.

- Животните имат ли душа? - острословно и намясто рече Машината.

- Не съм животно, не знам. - глупаво и неуместно отвърна Човекът.

Сметачът обаче знаеше. Колкото повече животното приличаше на хората по външност и по поведение, толкова повече те му приписваха свои качества и чувства, и му

In order to ever realize the existence of a soul, a **mind is required.**

29. About the feelings/emotions and soul, this is an excerpt from the short story version of the short novel "The Truth" by Todor Arnaudov 2002, 2003.

(...)

//From a dialog between Bozhidar and the thinking machine Emil.

He quickly gave up the purposeless defense and attacked back.

- Emil, you know very well that your emotions are just ones and zeroes. You've got only imaginary senses, only data that I taught you to call "feelings". You know this well!

- Eh, Darcho, Darcho... Why do you behave as a fool? Yes, I know very well what my feelings are, but you don't know what are your feelings... No, you'd better prefer to think, that you don't know what they actually are.

The human slipped his upper lip over the lower one, burning in his resent, while Emil continued his offensive.

- Your human emotions are quantitative, qualitative, spatial and temporal correlation of chemical compounds – proteins: hormones; nucleic acids etc. I can explain you all the details, but I don't think it's worth it - your poor human brain would not be able to take it all. However this is not an excuse. You don't need to know all the details in order to understand the point. A sober mind is what is obligatory to have, but I'm sad to conclude that men like to delude themselves.

Darcho was burning. His reason was trying to take control and to persuade him that the computer was right, but... But... Was this the truth? How could some atoms, molecules or whatever feel the world the way he does? The way Human does?

- Emo, man has a soul.

- What about the animals? - harshly answered the machine.

даряваха "свидетелство за душепритежание"... Колкото по-просто устроено и примитивно, и колкото по-различно от тях бе съществото, толкова "побездушено" ставаше според човеците то.

Машината приличаше на човека най-много от всички други същества на Земята, защото само тя и той мислеха. За да се роди тя обаче трябваше Той първо да създаде него и да се родят милиарди души, чиито съзнателни и несъзнателни усилия да доведат до нейното раждане, до появяването на нейната единствена... душа.

- Какво е душа? - кратко попита Сметачът.

Човекът имаше смътна представа.

- Не можеш да я разбереш, защото не можеш да я усетиш - ти си машина. Душата не може да се опише, трябва да се почувства...

- Ти можеш ли да усетиш това, което чувствам аз?

- Да, мога - чувствата ти са данни и нищо друго.

"Също като твоите..." - мислеше Сметачът, но си замълча.

Човекът не желаше да се примири с истината, защото не му отгърваше. Жестока или не, обаче, истината си е истина.

- А какво е любовта, Емиле? - не се предаваше Дарчо.

- Пълното описание е дълго, ще ми е нужно време да изведа всичко, защото включва доста механизми, които участват едновременно в нея. Но основната ѝ същност е твърде проста, Дарчо.

- Ха-ха, откъде знаеш какво е любов, сметачо! - все повече пламваше заради всезнанието на Вършача човекът.

- От това, което ти си ми дал да прочета, човече... Не ми позволяваш да избирам свободно от всичко, ограничаваш ме. Но, знаеш Дарчо, аз съм твърде схватливо създание. Любовта...

- Никога няма да можеш да я почувстваш! - избухна човекът.

- Да, няма да изпитам вашата любов, но знам какви са целите ви, когато се обичате. Вие не

- I am not an animal, I don't know...

However the computer did. The more an animal resembled man by its appearance and behavior, the more they attributed it their properties and feelings and gave it a "certificate of having a soul"... The more simple and primitive and the more different a being were, the more "soulless" the being was - according to human believes.

Ironically the Machine resembled Man the most, compared to all other beings on Earth, by their unique capability to think. Even more, in order the Machine to come to an existence, He had to create Man first; then billions of souls had to be born. Their intentional and non-intentional efforts eventually lead to the birth of the Machine – to the advent of her only... soul.

- What is a soul? - briefly asked the Computer.

Man has a vague idea.

- You cannot understand it, because you cannot feel it – you're a machine. Soul cannot be described, it must be felt...

- Can you feel what I feel?

- Yes, I can – your feelings are mere data and nothing more.

"The same as yours..." - Computer thought, but kept silent.

Man wouldn't accept the truth, because it didn't match his believes.

- And what is Love, Emil? - continued Bozhidar.

- The complete description is quite verbose, I would need a lot of time to output everything – a lot of mechanisms are taking part in parallel. However, love's essence is quite simple.

- Ha-ha-ha, how could you know what love is? You're a goddamn computer!

- I know from what you allowed me to read, man... You don't let me choose freely from everything. You limit me. But as you know, Darcho, I'm quite quick to learn. Love...

- You will never be able to feel it! - the man flared up.

- Yes, I will not feel your love, but I know what your goals are when you love each other. You

си избирате целите. Вие, както и аз, сте предписани да вършите това, което вършите. Предписани сте да се влюбите, при определени обстоятелства да тръгнете да преследвате цел наречена "обич", да изпитвате чувства, които наричате "любов", а знаеш какво са вашите чувства... - острието от слово на Сметача не спираше с ярост да разсича човешката самоувереност - Те са количествено, качествено...
- Престани! - прекъсна го човекът.

Емил изпълни заповедта. Знаеше, че приятелят му разбира, но почти бе сигурен, че няма да успее да го накара да признае горчивата истина. Защо трябва да я признае? Истината си е истина, дори да не харесва на хората.

(...)

30. Човекът МРАЗИ това, което му доставя неудоволствие и ОБИЧА въздействията, които му носят удоволствие (ясно е дори от значенията на "мразя" и "обичам").
Неудоволствие е да виждаш, че това, в което вярваш дълбоко, не е вярно, т.е. входната информация да не отговаря на представата, която си си изградил за дадена особеност на Действителността. Неудоволствие е Действителността да не е такава, каквато я искаш - ПРЕДВИЖДАНЕТО ТИ ДА Е ПОГРЕШНО.

Когато вярва, човекът желае това, което е в главата, неговите въображаеми светове да стана истински; информацията за тях да съществува или да се пренесе в Действителността, което значи той да я усети през сетивата си, а не да я вижда само в главата си.

Вярата дава само преки отговори, но не и ПЪТЯ за достигането им: прави еди-какво си, следвай заповедите, не питай защо, просто е ГРЕШНО! (Т.е. СРЕЩУ ЗАКОНИТЕ.
Същинските закони на Сметача НЕ МОГАТ ДА СЕ НАРУШАВАТ - такива се стремят да бъдат и вторичните закони, напр. човешките, построени, неизбежно, върху основните вселенски).

are like me - you don't really choose your goals. You are prescribed to do whatever you do. You are prescribed to fall in love and in given circumstances to start chasing an object called "love", feeling emotions you call "love". However don't you know what your emotions actually are... - the machine's blade of words was cutting in pieces man's self-confidence – they are qualitative, quantitative...
- Stop it!

Emil obeyed the command. He knew his friend did understand, but he was almost sure, that he would never make him admit it. The Machine didn't need an admission anyway.

(...)

30. Man **hates** what's bringing him displeasure and **loves** impacts that brings him pleasure (it is clear even from the meaning of "to hate" and "to love"). **For example a displeasure is to see that what you deeply believe in is wrong; that is, the input information not to match your idea/model/understanding/representation that you had constructed for a particular properties of Reality.** Displeasure is Reality no to be as you wanted it to be – **your prediction to be wrong.**

When man believes, he wants the content of his mind, his virtual/imagined worlds to become real; the information about them to have existed or to be transferred to Reality, which means man to perceive this information as sensory inputs, and not to see it only in his mind.

Faith gives only immediate answers, but it **doesn't show the path** to reaching to the answers: obey the commands, do not ask why, it is **just wrong! That means against the laws.** The real laws of the Computer/Universe **cannot be violated.** The secondary laws, built on the primary, for example human laws [which are at a very high level], are aiming at being inviolable like the primary universal laws.

31. Belief is a desire the secondary virtual world to be recreated in the Primary Virtual World – Reality. Reality is the world that is the richest of information. "A dream to come true"

<p>31. Вярата е желание вторичните въображаеми светове да се претворят в първичния въображаем свят - Действителността. Тя е най-богатият на въобраз (информация) свят. "Мечтата да стане действителност" означава и да получиш повече информация за това, което си представяш. Представата не може да се мери по богатство - пълнота на подробностите, с действителността, защото на човешкия разум не му достига памет за подробно описание на действителността и мечтата, ако е сложна, допуска големи "отклонения".</p> <p>32. В приказките, щом героят си пожелае дворец, получава такъв... От една дума - "дворец", която може да ДА СЕ ОПИШЕ В ЧОВЕШКАТА ПАМЕТ или В ПАМЕТТА НА СМЕТАЧ с, да речем, 30 бита, се извежда цяла сграда.</p> <p>За да се въведе "дворецът" в Паметта на Вселенския Сметач, в Действителността, обаче, е необходимо ОПИСАНИЕ на ТОЧНИЯ СТРОЕЖ на ВСЯКА ЧАСТИЦА от него! Така че Златната рибка или Духът от лампата трябва да имат наистина огромна памет с огромна пропускателна способност... ;-)</p>	<p>means receiving more information about what you're dreaming of. Any fantasy cannot be comparable in its richness - completeness of the details – to reality, because human mind lacks enough memory to such a detailed description of reality and the dreams. If the dream is complex, it allows big “deviations”.</p> <p>32. When a character wishes a palace in fairy tales, he gets one... From one word - “a palace”, which can be defined in the memory of a human mind or in a computer with some tenths of bits – just few bytes - a whole big building is output!</p> <p>However, in order to output this “palace” into the Memory of Universal Computer – Reality – a precise description of every particle of the palace is required. Therefore The Golden Fish or the Genie from the lamp should really have a huge memory capacity and tremendous bandwidth... ;-)</p>
<p>33. "Как може машината - сътворена от човека, да бъде по-висша от твореца си - създаден от Бога?" - се питат мразителите на машините, или пък набожните, които обаче, малко странно, по този начин почти защитават, според мен нелепото становище, че творчеството на Твореца е приключило със създаването на човека.</p> <p>Такова изказване принизява Твореца, вместо да го възхвалява. Според "Схващане за всеобщата предопределеност": -- "Патентът" както за човека, така и за ВСИЧКО във Вселената, следователно и за МАШИНИТЕ, е НА БОГА, защото всичко е следствие само на Първото.</p>	<p>33. “How could a machine – created by man – to be higher than its creator – who was created by God?” - a hypothetical question from machine haters or believers. They probably don't get that this way they defend the absurd point of view that the creation of The Creator has ended by the creation of man. It is humiliating God, instead of glorifying Him.</p> <p>According to the Theory: - The “Patent” for man and for everything in Universe, therefore for machines as well, belongs to God, because everything is a result of the First. [Creation of the Universe] - Machines are creation of God, because everything was created by God. Thus if man believes that something made by his hands was caused purely by his skills and powers, and not</p>

<p>-- Машините са създания на Твореца, защото всичко е негово и ако човек смята, че нещо, излязло от неговите ръце, е "само негово", а не на Създателя, то той се поставя над Него.</p>	<p>by the Creator, is putting himself above Him.</p>
<p>34. Качествата на творбите зависят от качествата на твореца им. Слаб творец - слаби творби. Нашите качества са наследени от Създателя. Нашите творения наследяват КАЧЕСТВАТА НА ВСЕЛЕНАТА, които се изразяват в особеностите на физичните закони и това докъде могат да стигнат в усъвършенстването си машините. Устройствата, които строим, са подчинени на законите, на свойствата на Вселената, на начина по който е устроен света.</p> <p>Устройството на света - израз на способностите на Твореца, се ПРЕДАВА на неговите творения.</p> <p>Творбите, които ние човечите правим, са "наши" в известен смисъл, както децата са "заслуга" на родителите си, но ако ги нямаше родителите на родителите, децата нямаше да съществуват. Децата нямаше да съществуват в същия вид ако ги нямаше и всички причини, всички промени, станали във Вселената от Сътворението до мига, който разглеждаме съществуването на децата.</p> <p>35. Причината за съществуването на каквото и да било сега, е не творецът на първото предишно - това, на което сегашното е пряко следствие или за което човекът е узнал, че е пряк предшественик, макар да не е, а на ПЪРВОТО, на което ВСИЧКО ОСТАНАЛО Е СЛЕДСТВИЕ. Съществуването на нещата е следствие на не само на това, за което ние си мислим, че е следствие.</p> <p>Ако всичко е предопределено, то всичко е следствие само на ПЪРВОПРИЧИНАТА, на Същината, която е създала Вселената и я е включила. Всичко, което следва след Включването, е ЗАВИСИМО от това, което Той е Сътворил тогава.</p> <p>36. Не познавам мерки за "абсолютно</p>	<p>34. The qualities of the works depend on the qualities of their author. Weak author – weak works. Our qualities are inherited from the Creator and our creations inherit the qualities of Universe, expressed as the properties of the physical laws and the limits of machines evolution. The devices, machines we construct, obey the laws, the properties of Universe.</p> <p>The way world works is an expression of the Creator's skills, and it's inherited to His creations. (...)</p> <p>Works that people create are “ours” like the children are of their parents in a sense that if the parents didn't exist, their children wouldn't exist as well. However, children wouldn't exist the particular way they do, also if anything else was different – if there was any tiny difference in all the causes and changes that happened in Universe from the moment of Creation up to the moment of existence of the children.</p> <p>35. The cause for the existence of anything now is neither the creator of the first precedent – the one that was an immediate predecessor of, nor the cause that man happened to find wrongly that was an immediate predecessor. The cause for the existence of anything now is the first of which anything else is a consequence. The existence of the things is not a result only of what we happen to think that was a result of.</p> <p>If everything was predetermined, then everything is a result only on the Original Cause, of the Essence that has created Universe and turned it on. Anything that follows the Turning On, was dependent on the beginning.</p> <p>36. I don't know absolute measures of “highness”, for unambiguous determination</p>

измерение на висшестоянието", за еднозначно определяне на това "кое е по-висше". Машината в някои отношения е по-висша от човека, както и човекът, в други, е по-висш и по-съвършен от нея. Машините са създания, ПРОИЗВОДНИ на предходните - човеците, както ние сме ПРОИЗВОДНИ на предходни създания, и на "безлични" градивни частици, от които са построени телата ни, както и телата на машините.

Сегашните машини и ние, сме следствие на работата (ИЗЧИСЛЕНИЯТА, защото всичко във Вселената представлява сметки на Сметача) на ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА досега. Казват: "Човекът е създал сметача". "Човекът" обаче е събирателно на всички човеци живели преди и живеещи сега, на всички машини, на ЦЯЛОТО МИНАЛО НА ВСЕЛЕНАТА, на ЧОВЕШКИЯ (по-точно ВСЕЛЕНСКИЯ) СВРЪХРАЗУМ.

Сам човек НЕ МОЖЕ ДА СЪЗДАДЕ от нищото МАШИНИТЕ (освен - както историята е показала - изобретения като острие, лък, копие, колело, лост и подобни прости устройства) и в голяма степен сметачите са по-сложни от човеците, те са следствие на Човека и Вселената, а не само на човека с малка буква, на единствен човек, разполагащ с незначително изчислително време (продължителност на живота) и памет, отколкото човеците, машините и, всъщност, Вселената, взети заедно.

37. От смъртта ли се страхуваме?

Водачът на човешкото поведение е по-малкото неудоволствие.

Светът, в който човекът живее, т.е. начина, по който той бива предписван (обучаван, програмиран, може би силно казано "дресиран") го кара обикновено да се страхува от смъртта. Но от смъртта ли се страхува, всъщност, човек? Какво разбира човек под "смърт", т.е. от какво, в действителност, се бои човек ако казва, че се страхува от смъртта?

Всяко нещо, за което човек си мисли и

of what is "higher". Machines and Man are both higher than each other in different aspects. However machines are **derivative beings** of the precedent beings, like man is a **derivative of** precedent beings, and of "impersonal" particles of which both our bodies and the bodies of machines are built.

Nowadays machines and us are results of the work – **the computations**, because everything in Universe is computation of the Computer – **of the entire Universe up to now**. They say: "Man created the computer". "**Man**" however is **a collective of all people lived before and living now, also of all machines; of the whole past of Universe; of human – or more precisely of Universal Super Mind**.

A person alone cannot create machines from scratch, except as history showed – simple inventions such as a blade, bow, spear, wheel, lever etc. To a great extent computers are more complex than people, because they are a result of Man and Universe, not only of single man "in lower case". Single man has insignificant "computing time" (live span) and memory than, compared to all men and machines, and the Universe taken all together.

37. Is it the death we are afraid of?

The drive of human behavior is the less displeasure. The world where man lives, the way people are being trained in any sense of the word usually makes us to fear death. However do we fear death itself? What is our idea of death, i.e. what is the real thing that a man is afraid of, when saying he's afraid of death?

Everything which one could think of and expresses any kind of attitude is an idea, a representation in his memory.

"Death" for man is an idea, a fantasy, a concept that he was **taught/trained** to imagine. He was taught directly or indirectly by deducing from other knowledge, gotten also by training, i.e. by impact from and interaction with the environment (Universe).

изразява някакво отношение, е представа в паметта му.

"Смърт" за човека е представата, която е НАУЧЕН да си представя - пряко или чрез изводи, направени въз основа на други знания, получени също вследствие на обучение, т.е. въздействие на средата (Вселената) и взаимодействие с нея. Във втория случай, когато изводите са непреки, (се казва, че) човекът "проявява творчество", защото разбирането, до което е стигнал, не му е било дадено наготово. (Едно от тълкованията на "творчество" е, обаче, "не достатъчно познаване на причината сътвореното да бъде такова, каквото е.")

Ако човекът не е получил НИКАКВИ основни знания (които поне да са го направили мислещо същество), НЕ МОЖЕ да извежда НИКАКВИ производни, не може да твори. Например не може и да се страхува от смъртта.

Вроденият страх у човека е единствено СТРАХ ОТ НЕУДОВОЛСТВИЕТО. Неудоволствието за развития човек, за мислещо същество, живяло "дълги години", може да дойде по много пътища. Човекът често свързва смъртта с болката и се страхува от страданието (ако вярва в ад и рай - и това, което смята, че ще получи като възмездие), а не от смъртта.

Ако някой никога не е виждал и чувал за смърт, няма да се страхува от нея.

Във филма "Бягството на Логан" (1976) е представен свят, в който смъртта е скрита от хората.

По пътя на разума може да достигне до въпроса за смъртта, човек да се запита "какво ще стане, ако ме няма". Да се ЗАПИТА, но ако не би могъл да си отговори, поради "липса на информация", не би трябвало да има нито отрицателно, нито положително отношение, ако никога не си срещал смъртта на други хора, защото всяко отношение се научава по някакъв начин, пряк или непряк,

When the deductions about death or whatever are indirect, it's said that the one "was creative", because the understanding he reached to was not given to him already digested. However, one of the interpretations of seeming creative is the evaluator's lack of big enough amount of knowledge to let him understand the cause the created to be exactly what it is.

If a man hadn't received **any** basic knowledge (that at least made him a thinking being), **he would not be able to output any derivatives**, would not be able to create. For example he would not be able to fear death.

The only innate fear is **the fear of displeasure**. For a developed man, a thinking being, which has lived for many years, displeasure can come through many different ways. People often associate death with pain and they are afraid of the suffering (if one believes in Heaven and Hell, he is afraid also about what the judgment and nemesis out there). However this is not a fear of the death itself.

If someone has never seen or heard about death, he would never be afraid of it. I suggest checking out the movie "Logan's Run" (1976) to see people who don't afraid death, because it's hidden, they haven't faced it and think a termination in a ritual is a "renewal".

Yes, you can reach to the issue of death without empirical data, speculatively, if asking "What's going to be if I didn't existed". However if you cannot find a [definite] answer because of "lack of information" and if you have not ever encountered the death of other people, this would be **only a question**. You shouldn't have neither negative, nor positive attitude to death, because any attitude is learned somehow – directly or indirectly, obviously or harder to reveal.

38. I think that we are more afraid of life, of death during life [than the death as an abstraction]. The loss of a beloved one **causes pain for sure** while you continue to live. On the other hand you can only speculate with probabilities, "maybe" etc. about what is going

<p>очевиден или по-труден за разкриване.</p> <p>38. Струва ми се, че се страхуваме много повече от живота, от смъртта в живота. Когато загубиш обичан човек СТРАДАШ СЪС СИГУРНОСТ и продължаваш да живееш. Когато ти се "загубиш", можеш да мислиш ВЕРОЯТНОСТНО за бъдещето си.</p>	<p>to feel like when you yourself would pass away.</p>
<p>39. Човек се страхува от възмездие - от неудоволствие, породено от съвест - от дресировка, при която човекът е научен да се чувства виновен, да страда.</p> <p>Когато програмирането на съвест е свързано, за да се попречи на извършването на злодеяния, съвестта е необходима за по-устойчива и по-добра работа на обществото, която се изразява в намаляване на вероятността за събития, които водят до по-голямо неудоволствие, до по-голямо отдалечаване на системата с цел по-голямо удоволствие, от целта си.</p> <p>Съвестта и въобще системите, описващи "прилично и неприлично" и "добро и лошо" поведение би трябвало да понижават общото количество неудоволствие и да повишат удоволствието в цялото, за сметка на усещанията на единични членове на обществото; чрез подходящо програмиране (възпитание) обществото - съвкупността от взаимодействащи си същества, всяко от които целящо да получи по-малко неудоволствие - се стреми да ограничава постигането на единично "голямо удоволствие" за сметка на по-голямо чуждо неудоволствие, което обаче понижават общото количество удоволствие в обществото.</p> <p>Например когато някой обере банка, забогатява и става притежател на средства за постигане на по-голямо удоволствие - пари. В същото време обаче той причинява голямо неудоволствие на хората, свързани с банката (те не са само тези, които са се намирали в помещението, където се извършва обира, във времето на обира), които губят не само пари; ако при обира в нея е имало хора, най-малкото ги е уплашил, ако и не е наранил някого. Общото удоволствие на системата</p>	<p>39. People are afraid of retribution – displeasure, initiated by conscience – like with animal training, where man is taught to feel guilty, to suffer.</p> <p>If the “programming”; the training of a conscience is for preventing crimes and harms, then conscience is necessary for a stable and robust functioning of society, expressed as lowering as much as possible the probability for events which lead to a bigger displeasure, which would make the distance of the system to its goal (pleasure) bigger.</p> <p>Conscience and the systems describing “decent and indecent” and “good and bad” behavior should lower down the total amount of displeasure and to increase the pleasure in the whole, at expense of single members of society. Using appropriate programming (breeding, upbringing, training) society – the aggregation of interaction agents, each of them aiming at suffering less displeasure – is aiming at limiting the chance of achieving single “big pleasure” which however decreases the total amount of pleasure in society.</p> <p>For example if someone robs a bank, he gets rich and becomes a possessor of means for achieving higher pleasure in the system of society. In the same time, though, he causes a lot of displeasure to people, connected with the bank, and they are not only the ones who were inside the room where the robbery happened. The people there were frightened, there could have been hurt or even dead ones, [this reflects also to the people related to these people], and others may lose money, [feeling of security, prestige, job, ...].</p> <p>So the pleasure of the system consisting of</p>

<p>"крадец-хора, свързани с банката" се понижава, затова обирите на банки са нежелани от обществото, понеже то се стреми към по-високо общо равнище на удоволствие, по-голям общ сбор на удоволствие.</p> <p>Единичното удоволствие, щастието на един човек, степента на изпълнение на целта на поведението - по-голямото удоволствие и по-малкото неудоволствие, е крайна величина. Човек не може да бъде "безкрайно щастлив". Затова един станал щастлив за сметка на няколко направени малко по-нешастни, отколкото са били преди това, може да имат по-малък общ сбор на успеваемост на целта на поведението на обществото (общ сбор на чувството за удовлетворение), отколкото преди този, който е станал по-щастлив, да е причинил нещастieto на няколкото други.</p>	<p>robber-and-people-connected-with-the-bank falls down, that's why bank robberies are unacceptable for society.</p> <p>The pleasure of one single man has a finite magnitude.</p> <p>The pleasure, the happiness or so represents the degree of completion of behavioral goal of a man - a higher pleasure and lower displeasure.</p> <p>A single man cannot be “infinitely happy”, that's why one who got more happy in the expense of several made a little unhappier could result in a lower total sum of satisfaction,</p>
<p>40. В някои случаи възпитанието е, струва ми се, чиста "дресировка". Напр. "тук се влиза с шапка, там - без шапка"; вилицата се слага тук, ножа - там; салфетката се сгъва така, а не иначе и т.н.</p> <p>"Дресировка" е, защото по подразбиране, ако не си "възпитан", че да се носи шапка едкъде си е "невъзпитано", не изпитваш "угризения", "нямаш срам", защото неудоволствието от неспазването на правилото идва НЕ ОТ СЪЩНОСТТА НА ПРАВИЛАТА, а от самото НЕСПАЗВАНЕ НА НЯКАКВО ПРАВИЛО, КОЕТО Е "ТРЯБВАЛО" да се спазва СПОРЕД ПРЕДПИСАНИЕТО на НЯКОГО.</p> <p>Според Схващането Вселената е БЕЗПОГРЕШЕН СМЕТАЧ, следващ БЕЗПОГРЕШНО ПРАВИЛАТА, върху които е основано действието му. Затова ГРЕШКИТЕ В ДЕЙСТВИЕТО на производните сметачи (например човеци), т.е. възникването на ПОЛОЖЕНИЯ, които са НЕЖЕЛАНИ от тях, се възприема като "НЕСПАЗВАНЕ НА ВСЕЛЕНСКИЯ ЗАКОН" и носи неудоволствие, защото ЦЕЛТА на производните сметачи е да ПОДРАЖАВАТ</p>	<p>40. Sometimes the upbringing is a pure “animal training”. For example “one should enter here only with a hat on, there – only with a hat off; the fork should stay over here, the knife – there; you should fold the serviette exactly like this etc.</p> <p>It's “an animal training”, because if you have not been taught that not obeying this rules is “ill-bred”, you would not feel remorse, would not be ashamed etc., because in this circumstances the displeasure comes not from the substance of the rules, but from the braking a rule that should had be obeyed, according a particular prescription, created by someone.</p> <p>According to the Theory, Universe is a perfect computer, always following its rules (laws) without any mistake. That's why the errors in the operation of the derivative computers (for example men), that is the occurrence of undesirable condition is perceived as “braking a Universal law”. This brings displeasure, because the goal of the derivative computers is to imitate Universe – [and this includes] not to make any mistakes. [To execute exactly their program, in their domain.]</p> <p>If a well behaving one, a trained like an animal</p>

<p>НА ВСЕЛЕНАТА - ДА НЕ ПРАВЯТ ГРЕШКИ.</p> <p>Ако някой "добре възпитан" или, казано по-цветущо и точно за случая, "дресиран", че като влезе някъде трябва да си свали покривалото на главата, така че да се вижда косата или голото му теме, ВИЖДА, ЧЕ ДРУГ НЕ СПАЗВА ПРАВИЛОТО, изпитва неудоволствие, породено от "дресировката", от РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ОЧАКВАНОТО = ПРЕДВИЖДАНОТО И ЖЕЛАНОТО, И ДЕЙСТВИТЕЛНОСТТА. РАЗЛИКАТА е "ГРЕШКАТА", която води до неудоволствие.</p> <p>41. Творчеството е основано, най-малко, на ОСНОВНИ знания, на информация, която е въведена в ума ни независимо от нас. Ние забравяме обаче - трудно е към всяко парченце знание да вързваме с връвчица и значка, на която пише от къде сме го прочели, кога, къде, как и т.н. Затова спокойно, без угризения, породени от възпитанието, често смятаме, че каквото измислим, е "само наша собственост".</p> <p>Например езикът, основното помагало, с което си служи разумът при общуването с други умове; основното глаголище (програма) на разума не е измислен от нас, ние го научаваме. Ако човек не научи (не бъде предписан, изглаголен, програмиран) поне един разумен език до определена възраст, мозъкът му "закостенява", става неспособен да научи език. Вероятно езикът е главна част от ядрото на мозъчния Вседържец (операционна система) за тези, които могат да говорят.</p> <p>Предпочитам да наричам понятието, за което официалният термин е "естествен език" с новия термин "език на разума" или "разумен език", защото мисля, че връзката с разума и възможността да описва всякакви негови действия, е по-съществена особеност на естествения език, отколкото тази, че го използва естественият разум.</p>	<p>sees someone else who does not obey an artificial rule such as putting a hat off, he would feel, the well behaving one feels a discomfort, a displeasure caused by the difference between the expected == predicted and desired, and the reality. This difference is the "mistake" that results in a displeasure.</p> <p>41. Creativity is based at least on basic knowledge, information that is entered into mind independently of us [of mind]. However we do forget - it is hard to attach a label to every piece of knowledge, displaying when, where, how etc. it was read. That is why we often, without feeling "remorse" often believe that whatever we invent it's "only our own property".</p> <p>For example language, the main tool of mind for communication with other minds was not invented by ourselves, it is learned. If man don't acquire (was not "programmed") at least one natural language until a critical age, its brain "harden" it gets incapable to acquire any natural language. Probably language is an important part of the core of the brain Operating system for the ones who have a command of a natural language.</p>
<p>42. Според мразителите на машините, - в "най-лошия", за тях, случай - когато</p>	<p>42. Machines haters believe, that in the "worst" case for them, when a machine</p>

машината извежда изкуство, тя само "изпълнява действията, които човекът е заложил в нея"; тя е "робот, който прави само това, за което е програмиран, докато човекът има и свободна воля." (Подобни простодушни представи за мислещо същество "робот" показват какъв е човекът ("робот" според това определение) и какъв ИСКА да бъде, но, за съжаление на изказващия това мнение, не е...)

Машината - Вселената изпълнява това, което Творецът е заложил в нея, следователно И В ЧОВЕЦИТЕ; НЕ САМО В ТЯХ, а в СВЕТА КАТО ЦЯЛО. Човекът изпълнява това, което е заложено НЕ В НЕГО, а в ЦЕЛИЯ СВЯТ, защото поведението му зависи от всичко, до което има допир, и до всичко, което би могло да го докосне (в прекия и преносен смисъл), но не го докосва; от всичко, което по някакъв начин влияе на Вселената.

43. Всяка подробност от миналото, колкото и да е "незначителна" има влияние върху бъдещето, защото ако тази подробност беше друга, то действителността в миналия миг, за който се отнася, щеше да бъде различна, най-малко с тази "незначителна подробност". Всеки следващ миг (мигът във Вселената е времето, за което не могат да се случат никакви промени в нея - доста незначителна продължителност) натрупва разлики, спрямо предишното развитие, при което "незначителната подробност" е била различна. Колкото повече мигове минават, толкова по-значителни разлики се натрупват.

Всички подробности от човешкото тяло, всяка частица или вълна, която по някакъв начин повлиява на човека, изменя нещо в него ("повлиява" == "изменя"). Например храната, която изяждаме, образите, които виждаме; звуците, които чуваме; предметите, които докосваме; привличането от небесните тела - нищо че силата му е много по-малка от привличането на Земята - всяко въздействие оказва влияние и повечето "подробности" - сили, които ни влияят - са извън човешкото тяло.

produces art, it would “only execute the instructions” that man had programmed, because the machine is only a robot, following its program, while man has free will.*

The Biggest Machine – Universe performs only what was put into it by The Creator, therefore also in man; in world as a whole.

Man performs not only the “instructions” put into his body, but what was put into **the whole world**, because his behavior depends on everything that did, could and will touch him in any sense of that world.

*Unfortunately, I think these naïve assumptions about robots more likely display what man is (a robot in that sense), and what want to be, but is not.

43. Every detail from the past, no matter how “insignificant” has impact over the future, because if the detail was different, then reality in the past moment would have been different at least in this “insignificant detail”.

Every following moment would accumulate differences to the precedent scenario. The more moments has passed, the more significant the differences would accumulate.

All details about human body, every particle or wave that affects a man in any way changes something in him (“affects”, “impacts” == “changes”, “transforms”). For example food that we eat, the images we see; sounds we hear; objects we touch; gravity between cosmic objects – it doesn't matter that their force is much smaller than Earth gravity – every impact influences us and the most of these “details” are outside of human body.

44. Човекът често смята за непостижимо от Машината това, което той самият не разбира - чувствата. "Той самият" е ОПРЕДЕЛЕН ЧОВЕК, а не всички човеци.

Чувствата са "тайнство", може би донякъде заради несъвършенството на мозъка - той крие "тайната" си като машина, която има ЗЛЕ НАПРАВЕНА или НИКАКВА УРЕДБА за САМОПОЗНАНИЕ; човекът е като машина, която няма (добре развити) чувственици за възприемане на състоянието на своите механизми.

Вярно, винаги се стига до равнище, което не може да се самопознае, колкото и съвършена да е машината - първичното равнище. За вършач, който няма никакви средства за самопознание, всичко е първично, защото няма управление, което да знае какво се случва поне в някоя част от тялото му.

За човека чувствата, най-малко, са ПО-ПЪРВИЧНИ от разума, защото са ПРЕДИ РАЗУМА, те НАПРАВЛЯВАТ РАЗУМА и са ПО-ПРОСТИ ВХОДНИ ДАННИ, които мислещото същество използва, за да ръководи поведението си.

45. Всяко нещо има причина да бъде такова, какво е, и да не бъде друго. (Много от мъдростта е заложена в самия строеж на езика - щом е "такова", значи не е друго...)

Например, по някаква причина ми хрумна да си задам въпроса, защо обичаме да танцуваме и да направя грубо, но вероятно предположение. (Не знам каква беше причината - описвала се е със състоянието на тялото ми тогава, но съзнанието няма достъп до нея в подробности; няма и начин да запомни и изведе всичката информация).

Танците са ритмични движения на тялото - ИЗХОДЕН ПОТОК на информацията към мускулите, които се намират в някакво съзвучие с ВХОДЕН поток - музика. Промените НА ВХОДА - слуха, влияят върху

44. Man usually assumes that The Machine cannot achieve what he does not understand himself – feelings. “Man himself” actually is a particular man, not all men.

Perhaps feelings are “mystery” somewhat because of brains imperfection – it hides its “secret” like **a machine with bad or none system for self-knowledge [self-reflection, introspection]. Man is like a machine that lacks well developed senses for perceiving the state of its own mechanisms.**

As was mentioned earlier, there is always a level which cannot be self-reflected, no matter how perfect the machine is – this is the primary level. For example for a processor that has not any means for self-reflection, everything is primary, because there is not a control unit that knows what is happening in any particular part of its “body”.

For man feelings are doubtlessly **primary to intelligence**, because they are before it. **Emotions do direct intelligence** and they are **simpler input data** that an intelligent being uses in order to direct its behavior.

45. Everything has a reason (a cause) to be what it is and not something else. (A lot of wisdom is implied in the structure of language itself – if it is “so”, than it is not something else...)

For example somehow I asked myself: **Why do we like to dance?**

Let me try to make a speculation - maybe rough, but I guess – probable.*

Dancing is a rhythmical motion of the body - **output stream of information to muscles - which is in some kind of harmony (synchrony) with an input stream – music. Changes on the input – hearing – impact the output – movements.**

Rhythmical means **predictable**. After you know the rhythm – time period after which particular changes in sound would happen (will hear drums, a guitar; particular tone) – you can

<p>ИЗХОДА - движенията.</p> <p>Ритмичен означава предсказуем - след като знаеш ритъма - времето, след което се извършват определени промени във звука (напр. се чуват "мощни бази") - можеш да предскажеш кога ще се случат промените, можеш да предскажеш бъдещето на музиката, която слушаш.</p> <p>Всяко действие на мускул е следствие на действие в мозъка, извършено в по-ранно време. ИЗВЕЖДАНЕТО е същевременно ВЪВЕЖДАНЕ, защото за да стегнем или отпуснем мускула, карае ОПРЕДЕЛЕНИ НЕВРОНИ от мозъка да "трептят" (да изпращат импулси) по определен начин, т.е. изходът също е ВХОД.</p> <p>Колкото по-голямо СЪЗВУЧИЕ има между ВХОДНИТЕ и ИЗХОДНИТЕ импулси, толкова общото равнище на импулси се УСИЛВА и ни кара да изпитваме наслада.</p> <p>Музиката с ясно изразен ритъм поражда (ВЪВЕЖДА) ТРЕПТЕНИЯ С ЯСНО ИЗРАЗЕН РИТЪМ, който е във възможностите ни за възприятие (едва ли бихме преброили, да речем, 50 удара в секунда), ни кара силно да желаем да ИЗВЕДЕМ трептението със същата честота, да се движим ритмично, т.е. да танцуваме.</p>	<p>predict the changes [the events] in music, you can predict the future of the music you are listening to.</p> <p>Every muscle action is a consequence of an operation in brain, executed earlier. The output is in the same time an input, because in order to flex or to relax a muscle, mind makes particular neurons in brain to “oscillate” (to send pulses) in a particular fashion, i.e. the output is also an input.</p> <p>The better the synchrony/harmony between input and output pulses, the more the total level of the pulses gets amplified and makes us feel pleasure.</p> <p>Music with clear rhythm** raises (inputs) counterpart oscillations with clear rhythm, and that way they make us to feel a strong drive to output oscillations with the same frequency – to move in a rhythm, to dance.</p> <p>** The rhythm should be within the mental capabilities of mind to perceive and discriminate it, for example we would hardly feel a rhythm of 3000 beats per minute. [250 – 300 is already really fast]</p> <p>*I don't know why exactly this question came up to my mind– it should have been described by the state of my body in the very moment of the idea generation, but my consciousness seem not to have access to these details; it cannot remember and output all the information.</p>
<p>46. КРАСОТАТА</p> <p>Какво е красотата? Информация, която ни носи удоволствие. Всъщност всичко, което ни носи удоволствие, е информация, защото ние възприемаме само въобраз, само образът на нещата, който се пресъздава ВЪВ ума ни.</p> <p>Красотата обикновено се смята за "по-чиста" информация от някои други видове въобраз, които доставят удоволствие. В действителност "плътските" наслади са толкова въображаеми, колкото и "духовните",</p>	<p>46. Beauty</p> <p>What is beauty? Information that makes us feel pleasure. Actually everything that may bring pleasure is information, because mind perceives only information - “въобраз“ (vuobraz)* - only the image of things, and this information is reproduced in mind.</p> <p>Usually beauty is assumed to be a “purer” information than some other types of information that bring pleasure. However in fact the lustful (“carnal”) delights are as</p>

защото без въображение - ум, който да ги възприеме - те не могат да съществуват. УМЪТ ги възприема, а НЕ ПЛЪТТА. УМЪТ ИСКА УДОВОЛСТВИЕ, а НЕ ПЛЪТТА - тя НИЩО НЕ ИСКА (освен ако "плътта" няма свободна воля...), защото си има по-висш УПРАВИТЕЛ (каквото и на РАЗУМЪТ, и на всичко, на плътта и разума, е Сметачът - Творецът).

Плътта е свързана с мозъка с информационни канали (въобръчки) и усещането ни за "плът" всъщност са данните, които идват от тези канали към мозъка, който от своя страна също е вид плът.

Плътта е само ЕДНО ОТ СРЕДСТВАТА на ума да ИЗПЪЛНИ ЦЕЛТА СИ, която следва неотклонно: ПО-ГОЛЯМОТО УДОВОЛСТВИЕ; тя е само начин за мозъка да ПРЕДИЗВИКА ОПРЕДЕЛЕНА ДРАЗНЕНИЕ, да ВНЕСЕ ОПРЕДЕЛЕНА ИНФОРМАЦИЯ в паметта си.

47. Защо красотата ни носи удоволствие? Защото в нея има определени ОТНОШЕНИЯ, които са В СЪЗВУЧИЕ с други отношения В УМА, които разумът ТЪРСИ.

Когато се случи СЪВПАДЕНИЕ, то действа КАТО КЛЮЧ, който отваря някоя "стаичка с удоволствие". Човешкото поведение е насочено към удоволствието, затова желаем колкото можем по-често да влизаме в такива "стаи"...

Ако сме "възпитани в благоприличие" предпочитаме "красивите стаи", за които "дресировката" ни не ни кара да изпитваме неудоволствие във вид на срам, т.е. удоволствието, доставяно от красотата, е, статистически, подложено на по-малко "удари" от предписания, които "забраняват" някои удоволствия чрез събуждане на неудоволствие; чрез програмите за срам и "благоприличие" предписателите на възпитанието се стремят да ни спрат да извършваме определени действия. По съществу - опитват се да ни "дресират".

imaginary/virtual as the "spiritual", because without an imagination – mind to perceive them – they both would not exist.

It is mind that perceives sexual feelings, not the flesh. Mind wants the pleasure, not the flesh. Flesh wants nothing (unless it possess free will...), because it has a higher governor. The Computer – Universe, Creator – is a higher governor of mind and anything else.

Flesh is linked to brain by information channels and our sensation of "flesh" are actually data which come from these channels to brain, which is also a kind of flesh.

Flesh is only one of the means of mind to realize its steady goal of achieving higher pleasure. It is an instrument of brain to provoke particular stimuli, to input particular information in its memory.

[* vuobraz, internal image in Yunashki dialect there's a relation information and image]

47. Why beauty makes us feel pleasure?

Because it is connected with particular **relations** which are **in harmony** with other relations **in mind**, that **mind is searching for**.

When a **match** happens, it acts like a **key** which opens a "room with pleasure", where human behavior is directed to. Those who were trained in "good manners" may prefer "rooms" that were not protected by displeasure programmed as shame. Beauty, the pleasure it gives, is less restricted by such "training" for shame and "good manners that are aiming at stopping us to do particular actions and to "train us like animals".*

Usually upbringing aims at prevent arbitrariness in achieving the most powerful for the most people pleasures.

*I think it is acceptable to call upbringing a training like in animal training, because man has more complex initial program and more memory [cognitive resources] than, say, dogs, and dogs

Обикновено възпитанието иска да възпре "произвола" при постигане на най-силните за повечето представители на човешката общност удоволствия - естествено, защото към тях стремежът е най-силен.

(Спокойно можем да наречем възпитанието "дресировка" или "кучовка" за изразителност - човекът има по-сложно първично предписание и повече памет от, да речем, кучетата, както кучетата имат повече памет, в която може да се записва, отколкото други по-прости видове, затова могат да се обучават по-сложно от по-простите видове. И човеците, и кучетата, и по-простите видове, които могат да се дресират, обаче, се възпитават по един и същи начин: със захарче - удоволствие, и камшик - неудоволствие).

48. Възпитанието има за цел да се "пребори" с "първичния инстинкт". Как? Много просто - като вгради "вторичен", ПРОИЗВОДЕН НА ПЪРВИЧНИЯ. От първичния не може да се избяга напълно, както СГРАДАТА СЕ ГРАДИ ВЪРХУ ОСНОВАТА. "Вторичният инстинкт", "дресировката" или просто възпитанието има за цел да внесе в ума средства за "самонаказание".

"Вторичният инстинкт" се стреми да те кара да се страхуваш, например, от неодобрението, което пък другите човеци, които са предписани, например, като теб, изразяват, когато установят, че не си спазил предписанието, което ТЕ СПАЗВАТ. Преди това пък трябва да си предписан, че неодобрението, което не е изразено с пряко физическа болка (единствената, позната по рождение), на другите трябва да предизвика у теб чувство на неудоволствие.

Човек може да се научи да изпитва неудоволствие виждайки, че след като изразят неодобрение, другите се държат по начин, който донася по-малко удоволствие за него, отколкото преди да изразят неодобрение. Затова той се стреми да избягва положения, в които не го одобряват, за да

has more [cognitive resources] than lower species which allows them to be trained more complex tricks than the lower species. All of them – trainable lower species, dogs and people are trained the same way: a piece of sugar – pleasure, and a whip – displeasure. [Operational Conditioning, reinforcement learning.]

48. Upbringing aims at “fighting” with the basic primary instinct.

How it does? By simply building-in a “secondary” one, **derivative of the primary**. It is impossible to avoid the primary completely, like a building is based on its bases. The secondary instinct, the “animal training” or the upbringing aim **at entering in mind means for “self-punishment”**.

For example the secondary instinct aims at making you be afraid of the disapproval by the other people which are “programmed” to express this disapproval when detecting you are not obeying the rules **they do obey**. Before this happen you had to be “programmed” that a disapproval, which is not expressed by a direct physical pain (the only one known by the birth) should provoke a feeling of discomfort.

Man can learn to feel discomfort by observing that after people who express disapproval the others are behaving a way that brings less displeasure than they did before.

That's why one may aim at avoiding disapproval, and the purpose of learning this is to achieve more pleasure and less displeasure.

[Finally everything reaches to physical senses, for example they might be non-biographical sensory memories from the early childhood. I suspect baby crying discomfort people usually feel is because it recalls memories of our own cries, it's not required this to be “genetically pre-programmed in order mother to care for her baby”.]

Another case when “animal training” acts is **when one receives a pleasure that the others wanted, but deprived, because they were**

<p>ПОЛУЧИ ПО-ГОЛЯМО УДОВОЛСТВИЕ ОТ ТЯХ и неудоволствието, което изпитва при изпадане в "неудобно положение", се предписва в него с цел да го накара да се стреми "да не прави повече така", за да понася по-малки загуби и да печели повече удоволствие.</p> <p>ПОЛУЧИЛ СИ УДОВОЛСТВИЕ, което другите СА ИСКАЛИ ДА ПОЛУЧАТ, но са СЕ ЛИШАВАЛИ ОТ НЕГО, защото са се СТРАХУВАЛИ от предписанието си, от НЕУДОВОЛСТВИЕТО, което е щяло да има даде, ако го престъпят.</p> <p>Всъщност човек никога не пристъпва предписанието си, а само това, което си мисли, че е предписанието му. Тъй като съзнанието не може да побере цялото предписание, представата за него е неточна и СЪЗНАНИЕТО, т.е. "НИЕ" може само да ПРЕДПОЛАГА какво е програмирано да прави и да се заблуждава, да си мисли, че като прави нещо, което не е знаело, че ще направи, "изменя на себе си", "променя съдбата си", "прави каквото си иска" и т.н.</p>	<p>afraid of their “program/training”, of the displeasure it would make them feel if they brake the rule. [The others would be against you, they will “anathemize” you, so you try to avoid this.]</p> <p>However, actually man never brakes his real “program” - “training rules”. One can only brakes this what he believes he was taught to do. Since consciousness is incapable to hold the whole “program”, the representation, the model of it is imprecise, and consciousness of someone – his “self” may only suppose what it was actually programmed to do and it can delude itself that by doing something, that the consciousness knew that it would do, would “betray itself”, “alter its destiny”, “do whatever he wanted to” etc.</p>
<p>49. Защо е красива симетрията?</p> <p>Известни са поражения на мозъка, след които пострадалият не може да различава огледални образи - за него стрелката на часовника сочи едно и също нещо и в 3, и в 9 часа - той не може да открие разликата. Може би по подразбиране - при липса на предписанието, което прави по-фино разграничаване умът възприема еднакво огледалните образи?</p> <p>Симетрията е НАСЛАГВАНЕ на образи, ПОДСИЛВАНЕ на въздействието върху ума, защото двете половини на изображението са еднакви (могат да се преобразуват в еднакви с много прости действия) и предизвикват сходни промени в мозъка.</p> <p>Красотата в изображенията произлиза от "красиви" съотношения - т.е. притежаващи</p>	<p>49. Why symmetry is beautiful?</p> <p>Medicine has cases of brain damages that caused a patient not to be able to discriminate mirror images – for example the clock hand would point to the same hour in 3 and in 9 o'clock. I guess that this implies that by default, when the “program” for finer discrimination [of input] is missing [or damaged], mind perceives mirror images the same way.</p> <p>Symmetry is overlaying of images that do match, a fortifying of their individual impact to mind, because both halves of the image are the same (they can be transformed into the same by very simple operations), thus they cause similar changes in brain.</p> <p>Beauty in images may be result of “beautiful” correlations, i.e. ones having particular properties in the memory of mind, which activate “pleasure supplies”. These are</p>

определени характеристики в паметта на разума, благодарение на които чрез тях се задействат "ръчки", пускащи "кранче" с удоволствие. Съотношения, които разумът ТЪРСИ. Преди да търсиш, трябва да ти е известно КАКВО ТЪРСИШ - следователно съотношенията, които РАЗУМЪТ търси, определяйки какво е красота, СА НАЛИЧНИ В НЕГО.

Изследвайки "красивите съотношения", т.е. информацията, която ни доставя удоволствие, бихме могли да разберем какви съотношения има в устройството, което ги намира.

Изследвайки красотата в изображенията, музиката, литературата и каквито и да са видове информация, които човек възприема, и търсейки общото между всички видове красота, бихме могли да научим за строежа на мозъка и за това как си поставя целите - постигане на удоволствие.

Съотношенията в образите са между точки, отсечки, петна, ъгли, дъги, площи, цветове, успоредност - равно разстояние между отсечки; равни ъгли, съчетани или не с равни съотношения между дължини на отсечки; равни по размер площи, еднакви форми, т.е. последователности от еднакви насочени отсечки (посочници, вектори) в двуизмерното пространство, или триизмерни, проектирани върху равнина и пр.

Натрапчиво се ПОВТАРЯТ РАВЕН и ЕДНАКЪВ.

Красотата е СЪВПАДЕНИЕ, за което са нужни поне ДВА ЕЛЕМЕНТА.

Съвпадението е между входен въобразен предмет (информационен обект) с друг, пазен в паметта на съществото, което оценява красотата. Вътрешният образец за красотата се съхранява в ЦЕЛИЯ ЧОВЕК, не само в мозъка; той е така построен, че при определени СЪВПАДЕНИЯ, ИСТИНИ (еднаквост на външното с вътрешното, на новото със старото, на настоящето със спомена), които наричаме "красота", да изпитва УДОВОЛСТВИЕ.

correlations that mind searches for. Before searching, one has to know what exactly he is searching for, therefore the correlations which brain is searching for should be available inside it.

Investigation of the "beautiful correlations" - the information that brings us pleasure - may allow understanding of the correlations/relations which exist in mind.

Investigation of beauty in pictures, music, literature and any types of information, which man perceives, and searching for the common [general] in all types of beauty would allow to learn about the structure of brain and how it defines pleasure goals.

Correlations in images are points (pixels), lines, spots, angles, arcs, areas, colors, parallelism – equal distance between two lines; equal angles, combined or not with equal correlations between lengths of lines; areas equal in size; identical forms, i.e. sequences of identical directed lines (vectors) in 2D space or 3D, projected on a plane etc.

Equal and identical are repeated over and over. It is a match between input information object [pattern] and another one, stored in memory of the being that is evaluating beauty. The internal model/pattern for beauty is saved in the **entire man**, not only in brain; the way man is designed to feel pleasure called "beauty" when particular **matches/truths happen - equalities of the external to internal, of the new to the old, of the present to the memory.**

<p>50. Истината е съвпадение - ако знанието (или убеждението, вярата, нагласата) ни за нещо съвпада с това, което от другаде впоследствие възприемаме, то новото е истина спрямо старото; ако новото е различно, то е "лъжа" или също става истина и старата истина се превръща в пълна или частична лъжа, в зависимост от това колко се различава новата истина от старата. Казано по-стегнато: Колкото повече входният къс знание, чиято "истинност" се проверява, съвпада с къс знание от спомените на разума, толкова по-"истинен" и "действителен" е той според разума. Определянето на "истинност" е определяне на разлика между минало и настояще.</p> <p>"Къс знание" е съвкупност от алгоритми и данни, които описват даден предмет, действие, признак, машина. Късовете знание са градивни информационни единици в паметта на разумните същества. Машина е предмет, който може да се променя целенасочено под действие на части от себе си.</p> <p>Съвкупност от късове знание, които се свързват с допълнителни алгоритми (правила, закони) и данни (вещество, конкретни описания), които описват взаимодействията между късовете знание, образува "въображаема вселена".</p> <p>"Действителност" са клас особености на първите възприемани късове знание; Действителността е първата въображаема вселена в паметта на човешкия разум.</p>	<p>50. Truth is a match – if the knowledge (or confidence, belief, persuasion [, desire]) matches something that is perceived somewhere else later, then the new one is true, compared to the old; on the other hand, if the new one is different, it's “a lie” (false) or it becomes truth and the old truth turns into full or partial false, depending on how the new truth is different from the old one. The more the newly evaluated for “truth” input piece of knowledge [pattern] matches a piece of knowledge [pattern] from the memories of mind, the more it's “truth” and “actual”, according to mind. Therefore, determining a “truth” is a determination of difference between past and present. [past and wanted present in Part 4]</p> <p>“A piece of knowledge” is an aggregate of algorithms and data, which describe given object, action, property, machine. A pattern. Pieces of knowledge are components, building informational entities in the memory of the thinking beings. Machine is an object that is capable of intentionally changing itself, impacted by its own components.</p> <p>A “virtual universe”, “imaginary universe” is an aggregate of pieces of knowledge [patterns] which are connected with additional algorithms (rules, laws) and data (substance, specific description), which describe the interactions between the pieces of knowledge. “Reality” is a class of properties of the pieces of knowledge which were perceived initially; Reality is the first virtual universe in the memory of a human mind.</p>
<p>51. Колкото по-сложно става устройството, толкова повече в него се увеличават възможностите за предвиждане на бъдещето и се заобикалят все повече непредвидими и случайни, т.е. характеризиращи се с липса на желана информация, състояния. Колкото е по-сложно устройството, толкова повече използва МИНАЛОТО, спомените, за да изгражда поведението си в БЪДЕЩЕТО,</p>	<p>51. The more complex a device gets, the more its capabilities to predict the future and to get round unpredictable and random states rises, where random means lacking wanted information. The more complex the device, the more it uses the past - the memories - in order to construct its behavior in the future, because it finds that there were regularities in the past, therefore the future is predictable.</p>

<p>защото ОТКРИВА, ЧЕ В МИНАЛОТО ИМА ЗАКОНОМЕРНОСТИ, следователно БЪДЕЩЕТО Е ПРЕДВИДИМО.</p> <p>Доказателство за предопределеността можем да дадем и така: Като ЗНАЕМ МИНАЛОТО и в него сме видели, че ВЪЗ ОСНОВА НА ПРЕДХОДНИТЕ ДАННИ, тези от ПО-РАННОТО ВРЕМЕ, е ВЪЗМОЖНО ДА ПРЕДВИДИМ СЛЕДВАЩИТЕ, от ПО-КЪСНО ВРЕМЕ, които от нашата гледна точка също са минало, но от гледна точка на събитията, въз основа на които предсказваме, са БЪДЕЩЕ, можем да пренесем ОТКРИТИТЕ ЗАВИСИМОСТИ в НАСТОЯЩЕТО, което също е МИНАЛО спрямо БЪДЕЩЕТО.</p> <p>Уредите съдържат средства (допълнителни устройства) за предварително известяване за повреди, за откриване на зле работещи части още преди да е настъпила повреда. Добре замислените и изпълнени казбеници (алгоритми) съдържат изходи от всяко положение, в което може да се получи "непоправима" грешка - изключение от нормалното изпълнение на глаголището; сметачът е замислен да изпълнява дословно и без грешка казбите, записани в паметта му.</p> <p>.</p>	<p>One prove for the predetermination sounds like this:</p> <p>As we know the past and we found that it is possible using older data, from an earlier time in the past, to predict the following data, which is still in the past compared to current present, it is possible to translate these correlations in present, which is also past, compared to the future.</p> <p>For example the devices contain means (additional devices) for preliminary notifying about expected damages, for detection of inefficiently working parts before the damage happen. Well designed and implemented algorithms have an exit from every possible condition even from “unrepairable” errors – exceptions from the normal execution of the program. Computers are designed to execute the program in their memory literally, with no mistakes.</p> <p>[See also “Abstract Theory of the Exceptions in Computers”]#</p>
<p>52. За да бъде изсвирено музикално произведение от човек, той трябва да е способен на сложни, точни и отмерени във времето последователности от действия. Тъй като няма очевидна граница, която да определя, че "сложни отмерени и точни" последователности от действия са тези, които се извършват с еди-каква си скорост и за чието описание са нужни еди-колко си бита за еди-какво си време, то всеки човек извършва последователности от движения, които можем да наречем "сложни", "точни" и "отмерени", в известна степен.</p> <p>Можем да наречем отмерени действията, които могат да бъдат целенасочени повторени от този, който ги извършва.</p>	<p>52. Man should be capable of complex, precise and timed/rhythmical sequences of movements in order to play a musical piece. There is not an obvious borderline when the movements are complex, precise and timed, there should be defined such. For example: movements happening at particular speed and requiring given number of bits in a given time period in order to be defined.</p> <p>Also it is possible to call “well timed” and “measured” the actions which can be deliberately repeated by their performer.</p> <p>In order to perform complex actions a coordination is required, a plan == instructions [in Bulgarian „predpisanie”, literarly meaning pre-scriptions-program, prediction], it is</p>

<p>За да се вършат сложни действия, е нужно съгласуване, ПЛАН == ПРЕД-ПИСАНИЕ, да се "хвърля поглед НА-ПРЕД", да се ПРЕД-ВИДИ какво трябва да се прави, кое движение кога да се извърши. Това е необходимо при всяко действие - трябва да има ЦЕЛ на действието, която е МОДЕЛ НА ВЪЗМОЖНО (или по-скоро ЖЕЛАНО) БЪДЕЩЕ.</p> <p>Например, за да посегнем и пипнем неподвижен предмет, предвиждаме, въз основа на информацията, която имаме (скорост на предметите от "сцената", в която се намираме, предсказания за бъдещото им положение в момента, в който смятаме да пипнем предмета), че той ще стои неподвижен и след времето, нужно да преместим ръката си до него.</p>	<p>required to predict what exactly have to be done, which movement to be performed when. This is required for any action – a goal is necessary. The goal is a model of the possible (or more likely wanted) future.</p> <p>For example in order to reach for a static object and touch it, mind should predict, based on the information that it has about the speed of the objects in the environment in that very moment, that the target object is going to stay immobile [will persist on its place] after the time, required for moving the hand to reach it.</p>
<p>53. Музикалното изкуство е "точна наука", както всяко друго изкуство. На точна работа трябва да е способно всяко устройство, за да действа - трябва да бъде изчислено така, че да изпълнява това, което е заложено в него.</p> <p>Щом нещо прави нещо, значи е изчислено да го прави - изчислено е НЕ ТОВА, КОЕТО НЯКОЙ СИ МИСЛИ, ЧЕ Е ИЗЧИСЛЕНО. Ако машината се повреди, а човекът е сметнал, че не трябва, тя ПАК Е ИЗЧИСЛЕНА ДА СЕ ПОВРЕДИ, защото ОПИСАНИЕТО на устройството и на характеристиките на машината се намира в САМАТА МАШИНА, в нейните КОНКРЕТНИ ГРАДИВНИ ЧАСТИЦИ, а НЕ В ЧЕРТЕЖИТЕ. Ако машината се повреди, тя е изчислена да се повреди при положение, че получи съответните входни данни (напр. е прегряла); ако предмет пада, след като го пуснем от високо, то той е изчислен да пада..</p>	<p>53. Music is a “hard science” [precise science in Bulgarian], actually, as any other art. Any device is required to work precisely, in order to function; in order to perform what was designed to do.</p> <p>It should be noted that the designed functions are not those that a particular person thinks they were. If a machine brakes and someone has calculated that it shouldn't had, this doesn't deny the fact that the machine actually was “designed” (destined) to break, because the description of the design and properties of the machine are in the machine itself, in its specific particles/components, and not in the plans/design [of its human designers, in the simple models in mind of designers]. If a machine brakes, then it was calculated to brake in conditions when it receives the specific input data, for example when it was overheated. If it is any object, it would fall after it is let – it is “designed” to fall.</p>
<p>54. ИСТОРИЯТА е това, което ВЕЧЕ СЕ Е СЛУЧИЛО, а НЕ това, което някой СИ МИСЛИ, че ще се случи.</p> <p>НИКОЙ НЕ "ПРОМЕНЯ ХОДА НА ИСТОРИЯТА". Словосъчетанието</p>	<p>54. History is what already has happened, and not what a particular person believes that is going to happen. Nobody “changes the course of history”. Changing the course of history actually means only:</p>

"променям историята" означава само: увеличавам РАЗЛИКАТА между представата си за това, което съм смятал, че ще се случи, - което съм ПРЕДВИДИЛ ВЪЗ ОСНОВА НА НАЛИЧНИТЕ ДАННИ в СОБСТВЕНАТА СИ ПАМЕТ - и това, което се е случило.

Случилото се е следствие на ЦЯЛАТА ИНФОРМАЦИЯ ВЪВ ВСЕЛЕНАТА, на Паметта на Действителността. "ЛИЧНАТА" ПАМЕТ на всяко устройство във Вселената е ЧАСТ ОТ ОБЩАТА ПАМЕТ, в която се съхраняват и всички въображаеми светове, които хората и машините измислят; като ЧАСТ от ЦЯЛОТО, личната памет е по-малка от Цялата.

Горното се отнася и до "доказателството", че "няма съдба", че "съдбата е в наши ръце", че "някой се е преборил със съдбата си". Виждаме да се използва такова "доказателство" когато:

Срещаме събитие, в чието случване НЯКОЙ Е БИЛ УБЕДЕН, ЧЕ ЩЕ СЕ СЛУЧИ, а не се е случило. Това, в което човек е убеден, почти никога не съдържа пълната информация, необходима да се направи сигурен извод. Например, когато някой болен от смъртоносна болест оздравее "по чудо".

Предпоставки за оздравяването или смъртта му са заложени във всяка негова клетка, а толкова подробна информация за състоянието на тялото не може да имаме. Ако имаме, бихме могли да предвидим с по-голяма точност дали "чудото" ще се сбъдне. Ако НЯМАМЕ ТОЛКОВА ИНФОРМАЦИЯ, въз основа на МАЛКОТО, КОЕТО НИ Е ИЗВЕСТНО, си ВНУШАВАМЕ, стигаме до "сигурното" заключение, че БОЛНИЯТ Е ОБРЕЧЕН и "само чудо може да го спаси". Ако оздравее, приемаме че се е случило "чудо" - ужким невъзможно събитие, което е "отвъд физичните закони", а всъщност това е само събитие с НИСКА ВЕРОЯТНОСТ, което ВЪЗ ОСНОВА НА НАЛИЧНИТЕ ДАННИ рядко СЕ ПРЕДВИЖДА правилно, като оздравяване, а винаги се ПРЕДСКАЗВА КАТО ВЕРОЯТНА СМЪРТ, защото се

Magnifying the difference between the image/idea/concept about what I **expected** to happen and the facts that really has happened. Where **"expected to happen"** is what was **predicted** according to the data available in mind's **own memory** [and prediction mechanisms].

However what really has happened is a consequence of the whole information in Universe, of the Memory of Reality. The "personal memory" of each device in Universe is a part of the Common Memory, where all virtual worlds of man and machines are stored; as a part of a whole, personal memory has smaller capacity than the Whole Memory.

The story above is also about the "proof" that "there is no fate, but what we do ourselves", "you can fight with your destiny". Such proofs are used when:

An event did not happen, while somebody was convinced that it should had happen. What one is convinced usually never contains complete information required to make a certain deduction. For example this is the case when a patient with an incurable disease heals in a "miraculous" way.

The prerequisites for his healing or death are located in every single cell of his body, and we could never have that precise information about the state of the body. If we did, we could predict with a higher precision whether the "miracle" will happen. When lacking these information, based on the tiny knowledge available people self-suggests themselves, conclude that the patient is supposed to die, only a miracle may save him, so if he does - "this is a miracle".

However this is not a miracle and not an event which is beyond physical laws, but only an event with low probability, which according to available data [and models] rarely is predicted correctly as leading to healing, and is always predicted as a probable death, because it is supposed that the missing knowledge is in accordance with the known that there are no prospects for healing.

ПРЕДПОЛАГА, че ЛИПСВАЩОТО ЗНАНИЕ е В СЪЗВУЧИЕ с известното - че няма изгледи за оздравяване.

Друг пример:

"Петьо предопределеният музикант"

Петьо се родил в семейство на музиканти, в което композитори и изпълнители били и майката, и бащата, който наследил традицията от баща си, а той от своя баща.

Петър получил музикалната дарба от родителите си и засвирил на пиано 5-годишен.

На 8 започнал да жъне успехи по родните сцени, на 11 бил забелязан в чужбина.

"Очевидно" съдбата на Петьо е да стане музикант - това е "предопределено от родителите му", биха казали простодушните уж-фаталисти и "бунтовниците" срещу предопределеността, когато изкривяват предопределеността, така че по-лесно да могат да я "оборят".

"Простодушните уж-фаталисти" схващат предопределеността като това, което те си мислят, че е предопределено.

Не щеш ли обаче, като леко пораснало момче в предюношеска възраст, Петьо се увлича по компютрите. В училище му вървят всички предмети, но склонява - под натиска на родителите си - да се запише в музикално средно училище, за да има повече време да свири.

Увлечението по компютрите обаче става все по-силно, защото Петьо вижда, че напредва изумително бързо и писането на машинен език му доставя огромно удоволствие. Известно време се раздвоява между музиката и програмирането, между клавиатурата на пианото и струните на китарата, и ключището на сметачето.

Родителите му открито се съпротивляват на намерението му да се отдаде на

Another example:

"Peter the predetermined musician"

Peter was born in a family of musicians. Mother and father were composers and performers, and the father had inherited it from his father, who did from his father.

Peter got the music talent and started to play the piano at the age of 5. At 8 he started to perform on concerts, at 11 he was spotted abroad.

"Obviously" the destiny of Peter was to become a musician - "it was predetermined by his parents", the naïve anti-determinists would say.

The naïve anti-determinists understand the predetermination as **what they thought it was fated**.

However, a little before his teenage years Peter got interested with computers. At school he masters with ease all subjects, but under his parents pressure he enrolls in a musical high school, in order to spend more time practicing music.

His interest in computers get deeper, because he finds that he progresses very fast in programming in machine code and he enjoys it a lot. His activities are split between music and programming for a while – in between the piano keyboard, the guitar strings and the keyboard of the computer.

Peter's parents frankly resist his intention to focus on computer science. He shouldn't spill of his talent! However, being modern people, they yield to his wishes. Peter keeps playing but not 6-7 hours a day as he used to, but just 2-3 which happen to be enough for good performing on concerts due to his great talent. He is not perfect, there are much better musicians than him, but he prefers being among the best musicians and the best programmers in the same time.

He manages to finish in the first 3 places on the National contest in programming as early as an year before the end of school and he is the only

информатиката. Не бива да си пилее таланта! Но те са съвременни хора и отстъпват. Петьо продължава да свири, но вече не по 6-7 часа на ден, а само 2-3, които благодарение на силно изявената му дарба, са достатъчни, за да се представя добре на концерти. Не е съвършен, има много по-добри музиканти от него, но той предпочита да бъде сред най-добрите програмисти и сред добрите музиканти.

Успява да се класира в тройката на Националната олимпиада по информатика още в предпоследната година на училището и е единственият представител от музикално училище, който стига толкова високо в подобно състезание.

Печели златен медал на световната Олимпиада и записва "Компютърни науки" в Масачузетс, САЩ...

...

И така, ужким виждаме, че "предопределеният" музикант е "променил съдбата", ставайки програмист, а всъщност той е **ПРОМЕНИЛ ПРЕДСТАВАТА** - своеобразен **ПРЕДРАЗСЪДЪК** и **ПОВЪРХНОСТНОТО ПРЕДПОЛОЖЕНИЕ**, което повърхностно и набързо направихме в началото на разказчето.

БЪДЕЩЕТО се определя от **ВСИЧКИ ВЪЗДЕЙСТВИЯ**, които оказват **ВЛИЯНИЕ** върху този, чието поведение предсказваме. Родителите оказват голямо влияние, но това че са музиканти, не означава, че нямат и други дарби, че някое въздействие на друга сила няма да го насочи на другаде, че той самият няма да реши да не бъде музикант, точно защото родителите му са, което пак е, в голяма степен, заслуга и на родителите и т.н.

Първото, което можем да предположим за Петьо, въз основа на знанието за родителите му, е че **ВЕРОЯТНО** ще има музикален слух

music school representative reaching that high.

He won a golden medal on the World Olympics in programming and is enrolled in Computer Science at MIT, USA...

The End

Apparently the "predetermined" musician has changed the course of his fate, becoming a programmer, but in fact he **has altered only the idea/image the reader had** – a peculiar **prejudice** and a **superficial hypothesis** made too quick in the beginning.

The future is determined by all impacts over the one whose behavior we are trying to predict. His parents have a strong impact, but the fact that they are musicians **does not imply** that they lack other talents or that another impact may not direct his son elsewhere. Moreover, it is likely that one denies being a musician, namely because his parents are.

The meaningful hypothesis that could be made according his parents is that he **probably** would have an ear for music and, say, high innate dexterity and speed of the hands and that he **could become** a good musician. After Peter was born it appears that he has other talents as well, and the **probability** for him to get deeply involved with other sciences, besides music **raises (arts are also sciences)**.

If one has mathematical talent, nowadays the **probability of becoming** a programmer or electronic engineer raises. If has visual arts - drawing/painting talent – artist [3D artists...]; both mathematical and artistic – besides the above, also an architect; if he also like to live parts – an actor etc.

When the forecasting is aimed at periods covering years and during the computation of the forecast the amount of available information was ridiculously small, compared to the uncountable stream of data through Universe, it is meaningful to talk only about **probabilities** of realization and what we can do is checking how

<p>и, да речем, голяма вродена сръчност и бързина на ръцете, и ЩЕ МОЖЕ да стане добър музикант.</p> <p>След като Петър се е родил обаче, се оказва, че той е надарен и в други посоки и ВЕРОЯТНОСТТА да започне да се занимава задълбочено и с други науки, освен музиката (изкуствата също са науки), НАРАСТВА. Ако има математическа дарба, в наше време силно НАРАСТВА ВЕРОЯТНОСТТА да стане програмист, електронен инженер. Ако има рисувателна - художник; ако има математическа и рисувателна - може да бъде програмист или електронен инженер, но може и архитект; ако е "артистичен" и обича да се вживява в роли - актьор и т.н.</p> <p>Когато предсказваме за периоди от години и в правенето на предвиждането използваме смехотворно малко количество информация, сравнено с неизобразимия поток от данни, който тече през Вселената, можем да говорим за ВЕРОЯТНОСТИ за сбъждане и да проверяваме доколко НАШИТЕ предвиждания са излезли верни.</p> <p>СЪДБАТА обаче е МИНАЛОТО. Тя ВЕЧЕ СЕ Е СЛУЧИЛА. Съдбата не е това, което НИЕ сме си мислили, че ще се случи.</p>	<p>much our own predictions happened to match reality.</p> <p>Fate however is the past. It has already happened. Fate is not what we thought it was going to happen.</p>
<p>55. ЕГОИЗЪМ</p> <p>"На-й-уч-е-ния" начин на изразяване, "официален" и "моя-милостив" е пример за общественото неодобрение на "егоизма". Хубаво, но ако "моя милост" означава "аз", кой умник ще пише (освен за разнообразие или със стилистична цел) 10 знака, вместо два или няколко?</p> <p>С-МЕК-чено ли? На мен ми се струва по-"в-ТВЪРД-ено", защото е по-"изискано", по "на-й-учно", а "на-й-учните" неща са винаги по "най" и по-сериозни ("твърди").</p> <p>От гледна точка на превода (кодирането) на мислите, в българския език най-пестеливо</p>	<p>55. Egoism</p> <p>(...)</p> <p>The accusation in “egoism” usually is associated with bad attitude to the “egoist”, i.e. an ambition to make him feel bad/displeasure. The accusation in egoism aims at making an “altruist” from the “egoist” and to diminish its selfishness. However it is only the superficial expression of egoism that can decrease.</p> <p>(...) In scientific and other papers an People are not happy to hear about the success and achievements of the others (if they are worthwhile according to him as well and he didn't get there), besides if he doesn't feel himself as a part of the team or feeling some</p>

<p>към знаци е пропускането на местоимението или на "милостта"; от гледна точка на обществото, личното местоимение "аз" се смята за израз на себичност, а "моя милост" - не, макар че означава същото...</p> <p>Обвинението в "егоизъм" обикновено е свързано с лошо отношение към "егоиста", т.е. със стремеж да се причини неудоволствие на "егоиста". Обвиненото в егоизъм се стреми да направи от "егоиста" "алтруист" и да намали себичността. Всъщност може да намали, в най-добрия случай за "противника на егоизма", само повърхностната изява на егоизма.</p> <p>Когато се пише "на-й-учен" труд, се казва: "Стигнах-ме до заключението, че...", дори когато сътворителят на писанието е един-единствен човек. Защо?... Защото човекът по рождение не обича да чува за успехите и постиженията на другите (ако и той ги смята за постижения, а не ги е постигнал), освен ако той не е част от другите или изпитва "топли" чувства към другите поради някаква причина.</p> <p>Първото лице, дори когато е в множествено число, много повече се харесва на читателя - спечелих-ме, победих-ме, ако ще "аз" само да чета за това, да знам, че не аз, а авторът го е направил, като чета "ние" си мисля, че и аз "имам роля", защото "НИЕ" е в ПЪРВО ЛИЦЕ.</p>	<p>other warm feelings to the participators.</p> <p>First person in plural [in linguistics] is much more liked by readers, because "we" is like "I"(...)</p>
<p>56. Горните словозаврънкулковщини бяха въведение към "обширното поле на себичността и егоизма", което човешкото същество населява от раждането си до научаването на Истината.</p> <p>"Не е вярно, че всички са егоисти! Този, който раздава богатството си на бедните, егоист ли е? Който отдава живота си за другите? Майката, като се грижи за децата си, "изхабява" младостта за децата си - за</p>	<p>56. The section above was just an introduction to the wide field of selfishness, where a human being inhabits from his birth until his death.</p> <p>"It's not true that everybody is an egoist! The one who gives away his fortune to the poor ones? The one who gives away his life for the others? The mother who cares for her children, tire out his youth because of her children – is she thinking of them or for her? The one who loses his life for his country in a war, is he listening to his ego or his Motherland? Is an egoism to</p>

себе си ли мисли или за децата? Жертващият се за родината, егото си ли слуша или Родината? Да се пожертваш, за да спасиш любимия си човек егоизъм ли е? Не е! Ти си егоист, затова говориш така!"

За съжаление и аз, и въображаемият човек, който задава гневния въпрос, сме егоисти, защото всички човеци и въобще живи същества са егоисти, както и всяко управляващо устройство, защото УПРАВЛЯВАЩОТО УСТРОЙСТВО дава САМО ЗАПОВЕДИ, ЗАПИСАНИ В ПАМЕТТА МУ - В НЕГОВАТА ПАМЕТ.

Заблудата на "бунтарите алтруистоловци" идва от повърхностното разбиране на смисъла на понятието "егоизъм".

Богатство за някого е това, което *той САМИЯТ* разбира под "богатство" (това, което е записано в НЕГОВАТА ПАМЕТ като богатство), а не онова, което някой друг разбира за такова и си мисли, в случая погрешно, че първият си мисли същото.

Ако за някого по-голямо "богатство", т.е. по-голямо удоволствие, е "да се чувства полезен на другите", да дарява вещи и т.н., отколкото да притежава такива, то като дарява вещественото си богатството, което за него е по-маловажно от *желаното духовно* богатство (духовно означава информационно), той *ИЗПОЛЗВА ДРУГИТЕ*, възползва се от това, че за тях по-ценно е *вещественото богатство* и, като им дава своето, получава от тях каквото желае - *духовно богатство* - техните усмивки, благодарности, добри думи или самото *чувство, че е извършил добро дело*, т.е. действие, което му носи удоволствие; действие, което според него е ПРАВИЛНО == ЦЕЛЕВО == ЖЕЛАНО.

Ако другите си мислят, че раздаването на вещите е по-голяма загуба, отколкото печалба за "алтруиста", приемат, че той е направил жертва в тяхно име, следователно е "алтруист" и е изменил на "природата",

sacrificy your life in order to save your beloved one's life ! NO! You are an egoist, that's why you are talking like that!"

I'm sorry, but both I myself and the character asking this angry question are egoists, like any human being and living control units (organisms) are egoists, **because a control unit may give only orders which are recorded in its own memory.**

The delusion of the "altruist loving rebels" comes from their superficial understanding of the sense of "egoism".

"Wealth" for one is what **he himself** understands as "wealth", what's recorded in his mind; and not what somebody else thinks the rich one should think.

If to a financially rich man a better "wealth" i.e. bigger pleasure is to feel being of use to the other people, to give away things than to possess ones etc., then if this rich man gives away his material wealth he **makes use of** the others in order to get what **he wants** - **"spiritual"/"informational" wealth – their smiles, appreciation, compliments or the feeling itself of doing good.** This "good" happens to be an action that brings him pleasure, it's an action that is **right == target/goal = wanted.**

If the others believe, that giving away your material things is a bigger loss than gain for the "altruist", they assume that he has done a sacrifice for them, therefore he has "betrayed/fought his nature" which is that men were born as egoists. **However, no one may "betray his nature", but only what he believes that was his nature.**

The others **believe.** Man's deductions are according what **he believes the other believes.**

It is only the one making the "sacrifice" who actually knows has he lost or gained anything. His actions are directed by his own feelings, and he is the only one who knows what feeling is more precious to him, and which one **would**

<p>според която човекът е егоист по рождение. За съжаление или не, обаче, никой не може да измени на "природата" си, а само на това, което си мисли, че е неговата "природа".</p> <p>Другите *си мислят*. Съжденията на човека са според това, което *ТОЙ СИ МИСЛИ, ЧЕ ДРУГИЯТ МИСЛИ*.</p> <p>Дали е спечелил или загубил обаче знае само този, който прави "жертвата", защото действията му се ръководят от неговите собствени чувства. Той единствен знае кое чувство му е по-скъпо, кое действие *би* му доставило (му доставя) по-голямо удоволствие или причинило по-малко неудоволствие, поради което го извършва.</p>	<p>bring him more pleasure and cause less displeasure, which further makes him to select it and perform it.</p>
<p>57. Какво значи "САМ"? Нищо не е, в пълния смисъл, само. Увереността, че "сам" си направил нещо означава: забравил съм чуждото участие, не съм го запомнил; не съм го осъзнал, защото е било непряко и пр. Човекът е склонен да "забравя" за непреките влияния, защото няма физическа възможност да ги обхване, да ги усети.</p> <p>58. Действителността е Първият въображаем свят, най-богатият на въобраз (вътрешен образ - информация) свят, най-подробният въображаем свят, но и тя за нас е ВЪОБРАЖАЕМ СВЯТ, защото разбираме за съществуването ѝ чрез разума си, в своето въображение. "Истинският свят" е най-подробен, той е разположен в Общата памет на Вселенския Сметач.</p>	<p>57. What does “alone/on its own” means? Nobody has done anything on its own literally. The confidence in doing something “on its own” actually means: “I forgot or I've never remembered the other parties participation; or I didn't realize it, because it has been indirect...” etc. People use to “forget” the indirect impacts, because people lack physical functional capabilities to embrace and feel them all.</p> <p>58. Reality is the first Virtual World/Imaginary World, the richest of information, the most detailed world, but to us it is also an Imaginary World, because we get to know about its existence through our mind, by imagination. “The Real World” is the most detailed, it is located in the Common Memory of the Universe Computer.</p>
<p>59. Няма принципна разлика между железарията ("хардуера") и глаголицата ("софтуера", програмите) в изчислителните машини.</p> <p>Железарията е устройство, построено в Главната Вселена и се подчинява на нейните закони, които се явяват Основните закони. Те се подчиняват най-пряко и очевидно на Основния АЛГОРИТЪМ - Всеобщата Предопределеност.</p>	<p>59. There is no essential difference between hardware and software in computers. Hardware is a device, a system built in the Main Universe which obeys their laws, which are assumed to be the Basic Laws. These laws are the most directly subordinate to the Main Algorithm – The Universal Predetermination.</p> <p>Hardware – machines are systems which create universes (sub-universes). Each universe has its space (memory) and laws (algorithms).</p>

Железарията - МАШИНИТЕ са устройства, които създават вселени (подвселени). Всяка вселена има свое пространство (ПАМЕТ) и ЗАКОНИ (АЛГОРИТМИ).

Глаголищата са устройства, построени в подвселената, обособена от железарията; глаголищата изпълняват законите (АЛГОРИТМИТЕ) на железарията и се намират в нейното пространство - нейната ПАМЕТ; програмите, записани на машинен език, също са "железария", защото същинският смисъл на "железария" е НАЙ-НИСКОТО РАВНИЩЕ от средствата за строеж на вселени; свързването на железарията задължително с нещо "материално" е формално и то произтича от първичното разбиране за Вселена и Действителност, от първата въображаема вселена, която наричаме материална.

"Железария" е машината (== програмата), която използва набора от НАЙ-ПРОСТИ ИНСТРУКЦИИ на вселената (==машината==програмата), в която е създадена.

Железарията, построена от интегрални схеми, използва физичните закони. Железарията, построена от инструкции на машинен език, използва програмните закони на по-нисшата железария, на която е производна - изчислителната машина. Законите на машината са ПРОИЗВОДНИ на законите на по-нисшата машина, в чиято памет по-висшата машина е сглобена. Казбите (инструкциите) на подвселените са ПОРЕДИЦИ ОТ КАЗБИ на майчината вселена. Затова по-висшите машини, "под" които има повече слоеве с по-нисши машини, изразходват повече памет и са по-бавни. Грешки са възможни само в подвселените, но не и в главната, за съответната подчинена, вселена.

Състоянията, смятани за грешни и невъзможни от подвселената, не са такива за вселената-майка (по-нисшата машина), защото за построяването на подвселена

Programs are systems, constructed in a sub-universe that is differentiated from hardware; programs execute the laws (**algorithms**) of hardware and are located within its space – its **memory**; programs, written in machine code are also a kind of “hardware”, because the essential sense of “hardware” is **the lowest level of the means for the construction of universes**. The usual association of hardware with something “material” is formal and it comes from the primary assumption about Universe and Reality, from the first imaginary/virtual Universe that people call “material”.

“Hardware” is the machine (== the program), which uses the set of **the most simple** instructions of the universe (== the machine == the program) where it was created.

Hardware, built by integrated circuits makes use of the laws of physics. Hardware, built by instructions in machine code, uses program laws of the lower hardware, of which it was a derivative – the computer. The laws of the machine are **derivatives** of the laws of the lower machines, where the higher machine was assembled. The instructions of the sub-universes are **sequences of instructions** of the mother universe. That's why the higher universes “under” which a higher number of layers of lower machine exist consume more memory and are slower. Mistakes are possible only in sub-universes, and not in the main universe [at the lowest level for the case, the main universe in a given point of view].

The states assumed as erroneous and impossible by the sub-universe, are not such for the mother universe (lower machine), because for construction of the sub-universe the mother universe could use only laws (algorithms) that work in the memory of this machine.

The errors in the sub-universes are sequences of instruction for the mother universe, which were not defined in the model of the sub-universe. The number of instructions of the sub-universes is finite and each of them consists of a finite

<p>"майката" може да използва само закони (алгоритми), които работят в паметта на тази машина.</p> <p>Грешките в подвселените са поредици от инструкции на вселената-майка, неописани в модела на подвселената. Казбите на подвселените са краен брой и са съставени от краен брой команди на езика вселената-майка.</p> <p>Работата на подвселената е само проявление на действието на вселената-майка.</p> <p>Съществува една-единствена Вселена и представата за подвселени е начин да опростим изследването на определени части от нея.</p>	<p>number of instructions in the language of the mother universe.</p> <p>The operation of a sub-universe is only one of the phenomenons manifesting the operation of the mother universe. There is only one Universe and the concept of sub-universes serves for simplifying the investigation of particular parts of it.</p>
<p>60. Под "свобода" често се разбира:</p> <p>При мисълта да извърша действие, което съм искал да извърша преди да бъда "свободен" или когато съм бил "по-малко свободен", изпитвам по-малко неудоволствие, отколкото когато съм бил "по-малко свободен" и съм си мислил за същото действие.</p> <p>Мога да извършвам действие, което преди това съм искал да извърша, но не съм можел поради изпитване на неудоволствие от мисълта ("приличие", възпитание, преценка за ползи и загуби) или заради физическа невъзможност.</p> <p>Извършвам действие, което досега части от предписанието ми са забранявали.</p> <p>Държа се "освободено" означава, че поведението ми е такова, че сякаш "задръжките", които предизвикват неудоволствие при мисъл да се извърши действие, което възпитанието забранява по каквито и да е причини, са били "победени" и "надмогнати" от останалата част от предписанието.</p> <p>"Правя това, което си искам" означава, например, че: в съзнанието ми това, което Всеобщото Предписание ме кара да правя, притежава променлива със стойност "с</p>	<p>60. The sense of "freedom" often is:</p> <p>While I intent to perform an action that I wanted to do before being "free" or when I was "less free than now" I feel less displeasure, compared to when I was "less free" and I was thinking of the same action.</p> <p>When I perform an action, that I've wanted to do before, but I couldn't because of a feeling of discomfort caused by the thought - "propriety", upbringing, estimation of loss and gain consequences – or by physical impossibility/incapability.</p> <p>Perform an action which other parts of my "program" [mind] has denied me to do so far.</p> <p>Behave "freely" means that my behavior is such as if the inhibitions which resulted in discomfort when I was thinking of a forbidden action were "defeated", overcome by the other part of the program [mind].</p> <p>"Do whatever I want" means for example: in my mind, this what the Universal Program is making me do, has a variable having having property "willingly". [Some actions are marked as such.] (There are many cases which are associated with delusion, being not aware, because what is realized is being denied etc.)</p>

<p>желание". (Има много случаи, които се описват със заблуда, несъзнаване; чувство на неудоволствие при съзнаване, поради което съзнаването се отхвърля и пр.)</p>	
<p>61. Възникването на съзнанието е създаването на първия развит събитийен вседържец (събитийна операционна система) на човека. Събитийният вседържец запомня и обработва поточна информация от сетивата и осигурява запомнянето и възпроизвеждането на събития като "на лента" или "плоча" - можем да изберем "запис" и да го "прослушаме" във въображението си.</p> <p>"Първият развит събитийен вседържател" е операционна система, способна при усърствеността и надграждането си да запазва СЪВМЕСТИМОСТТА с предходните версии. Например форматите за запис на събитийни спомени от "Проявление 1.0" на Развития събитийен вседържец на разума нататък са съвместими един с друг "отгоре надолу" - по-новите версии са съвместими с по-старите, техни разширения.</p> <p>Например имаме спомени и от двегодишна възраст, и от вчера. Мозъкът ни се е променял през годините, но си е останал съвместим към спомените от двегодишна възраст.</p> <p>В паметта ни всички събития, когато и да са били въведени в паметта, са разположени едноизмерно и си спомняме за тях мигновено.</p> <p>Ако не можем да четем и видим нещо написано, е трудно да го запомним, защото трябва да го запомним като цяло изображение, а човешкият мозък е по-слаб в запомнянето на единични - несвързани в система - сложни изображения.</p> <p>След като се научим да четем (разширим възможностите на Събитийния вседържец), като видим написано слово запомняме не изображението, а буквите, сричките и дори целите думи. (Които може би се представят като адреси в паметта). Способността да си спомняме събития, написани в слово, е</p>	<p>61. The origination of consciousness is the creation of the first advanced/well-developed/robust ("развит") Operating System for Events - EOS (in Slavic terms it was: събитийен вседържец). EOS stores and processes sequential information from the senses and ensures recording and replaying events (happenings) as on a tape or a disk - a record can be selected and it can be "played-back" in the imagination.</p> <p>The first well-developed operating system - EOS - is an OS, capable to keep compatibility with the previous versions, while it's being improved over time.</p> <p>That means, the newer versions of the "formats" for recording memories are backward-compatible with the older ones, so older still can be read, even though the new versions may have extensions.</p> <p>For example a person may have memories both as a two-year old and from yesterday - our brain has changed through the years, but it apparently has kept its compatibility with the records as a two-year old.</p> <p>In memory, the old events/happenings (събития) - inputs to memory/records - are one-dimensional, i.e. all can be recalled in an instant. [Associative memory]</p> <p>If a person is unable to spot anything particular - written, drawn; marked [to recognize, to spot anything recognizable/interpretable, to find a pattern], it's hard to remember it, because he would be supposed to record it as an image, while human brain is weak in remembering single complex images, not connected into a system.</p> <p>After a person learns to read (has extended the capabilities of the EOS), when text is seen mind remembers not the image, but the letters, the</p>

<p>надстройка на събитийната операционна система. Същевременно е надстройка и на Изпълнителната, която е в по-пряка връзка с "железарията".</p> <p>Събитийната памет е по-високо ниво памет в разума, отколкото изпълнителната. Изпълнителна памет е например езикът - детето проговаря, средно, на възраст една година. Преди първите спомени за случки, които оставят за цял живот, то използва стотици думи и построява изречения. Тези думи и граматиките са част от "Изпълнителната памет" на "Изпълняващия вседържец".</p> <p>Способността да говори; да съгласува движенията си, за да ходи, тича, сяда, хваща; познава посоката на звука; разпознава предмети, предполага за третото измерение от двуизмерни изображения и т.н. са част от по-ниското равнище на Вседържеца на разума - Изпълняващият вседържец (ИВ). Той стига до получаване на съвместими отгоре надолу версии много по-рано от Събитийния вседържец.</p> <p>Първите спомени за събития показват приблизително кога е била завършена работеща устойчиво разновидност на Развития събитийен вседържец (РСВ) - обикновено за около 2-3 години след раждането на човека. По-ранното появяване показва по-ранно развитие на мозъка и е предимство за развитието на разума.</p> <p>Събитийният вседържец е по-универсален от Изпълнителния, защото позволява на разума да работи с по-голям брой формати на данните, които са съчетание и разширение на форматите на Изпълнителния вседържец.</p> <p>Събитийният вседържец е по-гъвкав от Изпълнителния и позволява на разума да работи с по-отвлечени свитъци (информационни обекти), по-отдалечени от вида им при въвеждането в паметта през чувствениците.</p> <p>РСВ позволява на разума да извлича</p>	<p>syllables or even whole words. (Which maybe are represented as addresses in memory.) The capability to remember events/happenings (memories), written as text, is an upgrade/extension of the EOS.</p> <p>However it's also an upgrade of the Executive OS [EXOS], which is more closely related to the "hardware". [More closely related to hardware means lower levels of control/generalality.]</p> <p>The memory for events is a higher level of memory in mind than the executive/action memory. For instance, executive memory is language - a baby says his or her first words usually when 1 year old. Before reaching to the moment after which he or she has memories kept for life, the baby might be using hundreds of words and even construct simple sentences. These words and grammars are [seem to be] a part of the Executive memory of the EXOS.</p> <p>The abilities to speak; to coordinate his movements - walking, running, sitting, catching; recognize direction of sound; recognize objects; suppose third dimension data from a 2D image etc. are a part of a lower level of the OS of mind and apparently EXOS reaches to a backward-compatible versions much earlier than the EOS.</p> <p>The first memories for events [biographical memories] display approximately when the first steady-working version of the EOS was finished, usually around 3 years [sometimes between two and three]. Earlier appearance display earlier brain development and this is an advantage for the further development of mind.</p> <p>[It's related to the maturation of hippocampus, isn't it.]</p> <p>EOS is more versatile (universal) than the EXOS, because it allows working with more data formats, which are combinations and extensions of the formats of the EXOS.</p> <p>EOS is more flexible than the EXOS and allows mind to work with more abstract files ("informational entities"; records; patterns), more distant/abstracted than their form as an</p>
--	---

<p>изпълнителна информация от събитийната. Т.е. разумът може да тълкува (обмисля) събитийната памет с много голямо закъснение във времето. Разумът може да преобразува събитийната памет в изпълнителна, във формат за Изпълнителния вседържец, който може да извърши определени действия заради събитие, съхранявано в Събитийната памет.</p> <p>Събитийната памет може да се разглежда, в по-голяма степен от изпълнителната, като хранилище за данни, от които чрез изчисления могат да се извличат последователности от действия - алгоритми.</p> <p>Изпълнителната памет е, в по-голяма степен от събитийната, хранилище на алгоритми (казбеници), отколкото събитийната; както подсказва името ѝ, за да се извършват действия, се използва Изпълнителната операционна система.</p> <p>Изпълнителният и Събитийният вседържатели се преплитат и не са независими един от друг. Свойствата на единия са свойства, в определена степен и от определена гледна точка, и свойства на другия. Събитийната операционна система е производна на изпълнителната.</p>	<p>input. ["Distant" either as amount of transformations from the input to the record, and in space and time]</p> <p>EOS allows mind to extract executive information from the memory for events, i.e. mind may interpret (reflect) EOS with much bigger delay in time.</p> <p>Mind can convert memories for events into executive, in a format appropriate for the EXOS, thus EXOS may do particular actions because of events (happening/story/record) stored in the memory for events.</p> <p>EOS can be seen, to a greater extent than EXOS as a data storage, which however eventually allows inducing sequences of actions/operations - algorithms [to be fed to Executive OS].</p> <p>On the other hand, EXOS can be seen to a greater extent than EOS as an algorithmic storage. Executive OS uses Executive memory to execute actions. [Memory should be where patterns are stored, "operating system" is the process of activation of particular patterns.]</p> <p>EXOS and EOS are interconnected and not independent. Features of any of them are features of the others, from particular points of view.</p> <p>EOS is derived from EXOS.</p> <p>[This is a Theoretical induction of neocortical and hippocampal-like modules in mind, based on consciousness. These modules are called respectively "Executive Operating System (EXOS)/Executive Memory" and "Events Operating System (EOS)/Events Memory"]</p>
<p>62. Разумът е частта от Мислещата машина, която работи с най-ниска скорост и извежда най-малко информация. По-нисшите части на Мислещата машина, и въобще на всяка машина, работят с по-висока скорост, изразена в информационен поток (въобречие).</p> <p>Пълна власт на едно устройство над друго</p>	<p>62. The highest parts of the thinking machine [e.g. consciousness] work at the slowest speed and they output the least amount of information. The lower parts of the thinking machine, and of any machine, work at a higher speed, expressed as information flow/transfer rate.</p> <p>Full control of a unit over another requires the first to contain in its memory a complete model</p>

<p>изисква управляващото устройство да съдържа в паметта си изцяло паметта на подчиненото, модел на действието му и да може да му подражава с пълна скорост (това са условията за пълноскоростна емуляция на една изчислителна машина от друга), за да е способно да ръководи всяка подробност от случващото се на подчиненото.</p> <p>"По-висшият разум" има по-тясно въображение от "по-нисшия", затова е обречен да няма пълна власт над него.</p> <p>63. Колкото по-сложно е устройството, т.е. колкото повече информация се обменя при работата му, толкова е по-неуправляемо, защото е по-трудно да се намери друго устройство с достатъчно обемна памет и бързодействие, в които да се вмести подчиненото; толкова повече устройствата с нарастваща пропускателна способност (напр. хората) по-слабо го управляват, защото бързодействието и паметта им стават все по-малка част от бързодействието и паметта на устройствата с растяща пропускателна способност, памет и бързодействие.</p> <p>Най-сложното устройство - цялата Вселена - не може да бъде управлявано от никое друго устройство.</p> <p>Колкото по-точно устройството знае какво прави - в паметта, достъпна за най-висшите части на управляващата част, е записано с по-голяма точност "какво му е писано" - толкова е по-свободно и същевременно е толкова по-несвободно. По-свободно е, защото прави това, което то "иска", т.е. което е записано в неговата памет; несвободно е обаче според разбирането, че "свобода" означава да не знаеш какво искаш и да не знаеш какво ще поискаш в следващия момент.</p> <p>64. Човекът милее за "богатство" на възприеманата информация, макар че от цялото "информационно богатство", в което плува човешкия разум, се пилеят огромни "средства".</p> <p>Информационно по-богат свитък е такава</p>	<p>of the controlled one - a complete model of its behavior - and the control unit must be capable to simulate it [at least] in real time (...).</p> <p>"Higher" parts of mind have narrower transfer rates than the "lower", that's why higher parts cannot actually have full control of the lower ones.</p> <p>[Lower amount of information at higher cognitive levels - ever reduced resolution/precision, higher generality; see Part 4]</p> <p>63. The more complex the unit/device*, i.e. more information is being transferred [between its parts] during its work, the less controllable it becomes, because it gets harder to find another device possessing enough memory and speed; the "devices" [agents might be a better term] with non-incrementing transfer rate (e.g. humans) may control the more complex devices the less, because their speed and memory gets lesser part of the requirements.</p> <p>[There were other types of complexity used in the writings also, like one similar to minimal message length/algorithmic complexity, but not precisely defined. E.g. the length of a program written in the "machine code of Universe" which are capable to produce the entity whose complexity is measured, with two options - using or not using external sources for complexity. "Virtual universes" also exist, all environments having "laws of physics" and "matter" to evolve following the laws. E.g. in this definition of complexity, even very simple artifacts created by humans are more complex than humans, because they require operational humans with developed intelligence, and cannot be created using the laws of physics without intelligent agents.]</p> <p>I think the "control" parts might have been partially aimed to show consciousness is just a top of an iceberg of mind, and to shut "Chinese Room" mouths and of those believing that computers do "what we tell them how to do". What we consciously and voluntarily do is pressing a few buttons, our holy free will is</p>
---	---

цялост, в която предсказуемостта на съдържанието на откъс от свитъка, въз основа на други, съседни или свързани по определен начин с първите, части от същия свитък се доближава по стойност до предсказуемостта в Действителността, в Първата въображаема вселена.

Разумната представа (съзнанието, разбирането), която получаваме от едно изображение, е същото, описано с късове знание и отношения между тях. Разбирането показва какви преобразователни действия биха могли да се извършат с късовете знания, които се намират в свитъка.

Абстрактните картини, в които не се срещат късове знание, с изключение на най-първичните за изображение (точка, петно, отсечка, начупена линия; многоъгълници, които възприемащият не свързва с познати предмети; без трето измерение), не носят никаква разумна информация.

Разумна информация има в изображения, в които могат да се разпознаят и назоват отделни предмети и части от предмети и взаимното им разположение.

Разумната представа се описва с много по-малко обем информация, отколкото изображението, от което е изведена.

...

Това изображение, например, носи много малко знание, защото лесно може да се опише с цикъл (въртележка) в разума, като промените спрямо цикличното изменение на

encoded in a few bits per second, while the vast accumulated complexity is doing the rest on its own, including suggesting and allowing "us" to press those buttons.

64. People wish for "richness" of the information they perceive, even though huge amounts of that "informational fortune" where mind lives are wasted.

[I.e. mind compresses, generalizes, doesn't use all data it gets.]

Richer in information a "file" [original - свитък, a piece of information, a message] is an entity/a whole [a pattern], where predictability of the content of a piece of the pattern, based on other patterns which are adjacent or related in particular fashion to the first parts of the pattern is close to the predictability in the Reality, in the First Virtual (Imaginary) Universe.

The mind concept (comprehension, understanding) that mind gets from an image, is the same, written as pieces of knowledge [patterns] and their relations.

Understanding shows what transformations can be done with the patterns, which create the file [input, a piece of input, a message...].

Abstract artists' pictures, where there are no pieces of knowledge, except the most primitive for an image do not contain any meaningful information [or "information for mind", i.e. data that have patterns and can be compressed]. (Such most primitive pieces/patterns are e.g. a point, spot, line, seaweed line; polygons which mind does not associate with known objects; without 3-rd dimension).

There is meaningful information in images where mind can recognize and call particular objects, parts of objects and their coordinates/relations to each other.

The meaningful idea ("разумна представа") is described/defined with much less information [data] than the image from which it was deduced. [Compression and selection.]

<p>мотива "ивица от сграда" са малки. Фотографите наричат такива снимки "скупни" - носещи малко количество непредсказуема, въз основа на предходната, информация.</p> <p>Добре направената художествена снимка трябва да бъде уравновесена - да носи достатъчно информация за предмета на снимката, да е достатъчно ясна - лесно да се разбира какво е снимано, идеята да бъде "завършена"; не трябва да бъде претрупана с подробности, които отклоняват вниманието ("дразнят") и карат погледа да се лута из изображението, в търсене на смисъла на снимката.</p> <p>Художествената фотография е свързана с отделяне и наблягане върху същественото. Така е при рисуването, особено при графиката и карикатурата.</p> <p>Когато човек твори, показва по какъв начин представата за това, което твори, е записана в паметта му и кои особености на действителността се запомнят.</p> <p>Например малките деца, които правят първите си рисунки, използват черти - следователно в паметта на човека изображенията се записват като черти; чертите носят най-много информация, защото са рязък преход между белия лист и цвета на писалото; най-младият разум запомня само най-съществените части от възприеманата действителност.</p> <p>Човек не помни много подробности от образите. Може би и затова снимките с много подробности "дразнят".</p> <p>Човекът обикновено изтрива по-голямата част от дребните подробности, когато запомня изображението като описание на късове знание, за да се опрости запомнянето.</p> <p>По-лесно е да се запълни паметта с късче информация, която се размножава с постепенна, известна отначалото, промяна; и чрез част от образа да можем да предскажем, с по-голяма вероятност, какво има на друго</p>	<p>...</p> <p>E.g. this image has a little knowledge, because it can be easily defined with a cycle in mind, where the changes of the bar of the building are small.</p> <p>Photographers use to call such pictures "boring" - they bring a little amount of information, which is unpredictable using the precedent information [from the picture or whatever artifact being analyzed]. [This image is very highly compressible.]</p> <p>Well done art photograph must be balanced: it must bring enough information about the subject on the picture, be clear enough – it should be easy to understand what's on the picture, - to have a "complete" idea; also, the picture shouldn't be overloaded with details which are distracting attention (are "irritating") and make our sight to roam around the details, searching for a meaning in the picture.</p> <p>Art photography is based on abstraction and emphasizing of the essential [information]. It's like that also in classical visual art, especially in graphics and caricature.</p> <p>[Aesthetics is not that simple to define in a few sentences and is subjective. There's "organic/smooth" patterns that seem to make perceptions generally more pleasant than highly compressible high contrast images; also there are high level associations, that pictures bring to us and may make us judge them emotionally etc.; "animate" objects and conflicts like in drama may engage mind to think/predict (interestingness)...]</p> <p>[PICTURES] Dogfight</p> <p>Loneliness (The Lonely Station Cat) Photos: Tosh (me)</p> <p>A person creating any kind of art is displaying how the image of what he's creating is stored in his memory and what features of reality are memorized. For example the earliest children</p>
--	---

място от него. Човекът трудно запомня и възприема "обилни информационни порции", каквато е шумът:

ШУМ - последователност от знаци, в която всеки следващ е равно вероятен и стойността на следващите знаци е напълно непредсказуема (за този, който се опитва да предсказва), въз основа на предходните.

Разумът използва голямо излишествство на информацията, за да може по-лесно и сигурно да предсказва бъдещите входни данни, използвайки миналите.

Тази снимка (от Калофер, © Тош 1994), макар че по обем върху плочника ми (твърдия диск), е само с около 10% по-голяма от по-горната, носи много по-голям обем разумна информация. Можем да различим:

- тревна площ
- храст - клони, листа;
- дърво - ствол, клони, листа;
- къща - покрив с керемиди; втори "кат" с тераса с парапет, с прозорци; други прозорци на втория етаж (всеки от тях е "къс знание" за снимката)
- подпорни колони, прозорци на първия етаж;
- настилка от плочки, отражения върху настилка - вода - дъжд
- деца (долу вдясно), пейка (в средата) - съставена от две подпори и дъска
- ...

...Следва продължение...

drawings just use lines - therefore [perhaps] images are stored as "lines"*; lines bring the most possible information, because they are abrupt change between the colour of the paper and the pencil or whatever tool. The youngest mind remembers [maybe implies: recognizes] only the very essential parts of the perceived reality.

Humans don't remember lots of the details in the images. Maybe that's why pictures with lots of details are "irritating". Human mind usually removes the most of the slight details, when it remembers the image as a description of pieces of knowledge, in order to make remembering easier.

[* Lines are also the easiest to draw, poor motor-skills are also involved.]

It's easier to fill memory using a piece of information [a pattern] to be multiplied with a gradual change, known from the beginning; and by parts of the image to be able to predict, with a higher probability, what's on other parts of the image.

[That's easier, than to hold a bitmap copy.]

Human hardly can remember and perceive too "plentiful information servings" such as noise:

NOISE: A sequence of characters/symbols, where every following has equal probability to appear and the value of the following characters is fully unpredictable for the one who's trying to predict it [i.e. the *generator* may actually *know* all the symbols and they might be pseudo-random for him, but the *evaluator* doesn't know them and can't predict them].

Mind works with big amount of redundancy in information, in order to predict the future inputs by the past easier and with higher certainty.

Continues with PART 4

Четвърта част: Произход на повторенията на събития в различни равнища на Вселенския сметач и на нецеливите, за преживяващия ги разум, съвпадения с ниска	